

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΠΑΥΛΟΥ Γ. ΞΙΦΑΡΑ

Ε' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Β
523

ΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1976

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΠΟΙΗΣΗ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ
ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΕΙΣ ΤΗΝ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ 28α
ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΩΡΕΑΝ

7/9

ΑΡΧΑΙΑ

25

ΠΛΑΤΩΝΙΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΚΕΨΕΩΣ

ΛΟΓΕΙΑ

Θεοανιστοσ εκδοσες διδακτικων βιβλιων

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ

(ΕΙΣΑΓΩΓΗ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ - ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ)

ΠΑΥΛΟΥ Γ. ΞΙΦΑΡΑ

Ε' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

Ο Πλάτων γεννήθηκε στην Ακαδημία της Αθήνας το 427 π.Χ. Ο πατήρ αυτού Αρίσταρχος άφησε εις το βασιλικόν γένος του Κλέωνος, ο δέ μητήρ του Περικτιόνη κατήλυε από τον περίφημον κωμικόν Σόλωνα. Ως δε εις ταύτην ο Πλάτων ερωτάσθη ενωπιον του Σωκράτους, όταν αυτός ήτο εν τω εσωτερικώ παλάτιω του, αλλά κατὰ την κατάληξιν του ήμίτου έπικρατήθη διά το πλάστο στέγνωμα εις το πλάστο μέτρον του Πλάτωνος, από το οποίον έπικρατήθη εναντίον αυτού, ώστε έληθονήθη το όνομα.

Ο Πλάτων εις άρσην εις είνην και είνην είνην εις είνην, μετά πολλών έπαγγελιών και είνην εναντίον, και κατὰ την κατάληξιν του έπικρατήθη κατὰ μέτρον της καίσης και είνην εναντίον της καίσης δια της είνην εναντίον της καίσης. Είς είνην εναντίον της καίσης δια της είνην εναντίον της καίσης, ώστε είνην εναντίον της καίσης δια της είνην εναντίον της καίσης, ώστε είνην εναντίον της καίσης δια της είνην εναντίον της καίσης.

Κατὰ το έθος της ηλικίας του ο Πλάτων έγινεναι εναντίον της καίσης δια της είνην εναντίον της καίσης, ώστε είνην εναντίον της καίσης δια της είνην εναντίον της καίσης, ώστε είνην εναντίον της καίσης δια της είνην εναντίον της καίσης.

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1976

009
493
298
593

ΠΛΑΤΩΝΟΣ
ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

ΕΚΔΟΣΗ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ - ΕΠΙΜΟΝΗ
ΠΑΠΑΝΤΩΝΗΣ Ε. ΣΙΜΕΝΤΑΚΗΣ
ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ
ΕΔΟΡΗΕΤΟ
ΕΔΟΡΗΕΤΟ
'Οργ. Σωφ. Διδ. Βελώνων
αυτ. αριθ. είνου. 968 1974

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Ὁ Πλάτων ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ ἔτος 427 π.Χ. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἀρίστων ἀνήκεν εἰς τὸ βασιλικὸν γένος τοῦ Κόδρου, ἡ δὲ μήτηρ του Περικτιόνη κατίγετο ἀπὸ τὸν περιφημον νομοθέτην Σόλωνα. Ὡς ἐκ τούτου ὁ Πλάτων ἀνήκεν εἰς ἓν ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικώτερα γένη τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ πραγματικὸν ὄνομα αὐτοῦ ἦτο Ἀριστοκλῆς, διότι αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς πάππου του, ἀλλὰ κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν ἐπωνομάσθη διὰ τὸ πλατὺ στέρον καὶ τὸ πλατὺ μέτωπόν του Πλάτων, αὐτὸ δὲ τὸ ὄνομα ἐπεκράτησε τόσον πολὺ, ὥστε ἐλησμονήθη τὸ ἀρχικόν.

Ὁ Πλάτων ὡς ἀνήκων εἰς εὐγενῆ καὶ εὐπορον οἰκογένειαν ἐμορφώθη μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ εἶναι γνωστὸν, ὅτι κατὰ τὴν νεότητά του ἡσχολήθη πολὺ μὲ τὴν ποίησιν καὶ εἶχε σκοπὸν νὰ συνθέσῃ τραγωδίας διὰ τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας. Εἶναι ἐπίσης γνωστὸν ὅτι εἶχε ζῶηρόν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν πολιτικὴν, ἐφ' ὅσον μάλιστα στενοὶ συγγενεῖς του, ὅπως ὁ Κριτίας καὶ ὁ Χαρμίδης ἦσαν σημαντικοὶ παράγοντες τῆς πολιτικῆς κινήσεως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Κατὰ τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ὁ Πλάτων ἐγνώρισε τὸν Σωκράτη, ὁ ὁποῖος τότε ἦτο 60 ἐτῶν, καὶ ἀμέσως ἠσθάνθη ζῶηρότατον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν διδασκαλίαν του. Ἐντὸς ὀλίγου ἐγοητεύθη τόσον πολὺ ἀπὸ τοὺς νέους ὀρίζοντας τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας, ὥστε ἐγκατέλειπε πᾶσαν ἄλλην ἀσχολίαν καὶ ἔγινε πιστότατος μαθητῆς καὶ φίλος τοῦ φιλοσόφου ἐπὶ 10 περιόπου ἔτη, μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου διδασκάλου (399 π.Χ.) φαίνεται ὅτι ἐφοβήθη μήπως ὑποστῆ καὶ αὐτὸς δίωξιν, ἐφ' ὅσον μάλιστα ὁ μισητότατος ἐκ τῶν τριάκοντα τυράννων Κριτίας ἦτο συγγενὴς του, καὶ κατέφυγεν εἰς τὰ Μέγαρα, ὅπου ἐφιλοξενήθη ἀπὸ τὸν συμμαθητὴν

του Εὐκλείδην. Δὲν ἔμεινεν ὅμως ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐκεῖ. Ἐπανῆλθε συντόμως εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ πιθανώτατα ἐστρατεύθη κατὰ τὸν Κορινθιακὸν πόλεμον (395 π. Χ.). Πάντως παρέμεινεν εἰς Ἀθήνας μέχρι τοῦ 390 π. Χ. Κατὰ τὰ ἔτη αὐτὰ ἔγραψε τὴν «Ἀπολογία» τοῦ Σωκράτους», τὸν «Κρίτωνα» καὶ ἄλλους τινὰς διαλόγους, διὰ τὰ ὑπερασπίσει τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου διδασκάλου του καὶ τὰ δείξει πόσον ἄδικος ἦτο ἡ ἐναντίον του διατυπωθεῖσα κατηγορία καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα ταύτην καταδίκη.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 390 π. Χ. μιμούμενος τὸν ἐκ μητρὸς πρόγονόν του Σόλωνα ἐπεχείρησεν ἓνα μεγάλο διὰ τὴν ἐποχὴν του ταξίδιον, διὰ τὰ πλουτίσει τὰς γνώσεις του καὶ τὰ μορφωθῆῖ περισσότερον. Θεωρεῖται πιθανώτατον ὅτι ἐπεσκέφθη τὴν Αἴγυπτον, περίφημον τότε διὰ τὴν σοφίαν τῶν ἱερέων της, καὶ τὴν Κυρήνην, ὅπου ἔζη τότε ὁ μαθηματικὸς Θεόδωρος. Εἶναι βέβαιοι ὅτι μετέβη εἰς τὰς πόλεις τῆς Κάτω Ἰταλίας, ὅπου ἐγνωρίσθη καὶ συνεδέθη φιλικῶς μὲ τοὺς Πυθαγορείους φιλοσόφους, περιφίμους τότε διὰ τὴν ἠθικὴν διδασκαλίαν των καὶ τὴν ἐπίδοσίν των εἰς τὰ μαθηματικά. Μετὰ ταῦτα συνέχισε τὸ ταξίδιον του εἰς Σικελίαν καὶ διέμεινεν ἐπὶ τινα χρόνον εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου. Δὲν ἔμεινεν ὅμως εὐχαριστημένος ἐκεῖ καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας τὸ ἔτος 388 π. Χ. Λέγεται μάλιστα ὅτι ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου, μὲ τὸ ὅποιον ἐπανήρχετο, ἐπώλησεν αὐτὸν ὡς δούλον κατὰ διαταγὴν τοῦ Διονυσίου εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἐκεῖ ὅμως ἠγόρασεν αὐτὸν ὁ γνωστός του ἐκ Κυρήνης Ἀνίκειρις καὶ ἀμέσως τὸν ἀφῆκεν ἐλεύθερον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀθήνας.

Ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας ὁ Πλάτων ἠγόρασε κτῆμα πλησίον τοῦ Γυμναστηρίου, τοῦ εὐρισκομένου εἰς τὴν τοποθεσίαν Ἀκαδημία (ἢ Ἀκαδήμεια) καὶ ἰδρυσεν ἐκεῖ φιλοσοφικὴν σχολήν, ἣτις ὠνομάσθη ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς Ἀκαδημία. Ἐκεῖ ὁ Πλάτων ὄριμος πλέον ἀφωσιώθη εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν πολυπληθῶν μαθητῶν του καὶ εἰς τὴν συγγραφὴν τῶν περιφίμων διαλόγων του, εἰς τοὺς ὁποίους ἀναπτύσσει τὸ ἀθάνατον φιλοσοφικὸν σύστημα αὐτοῦ.

Κατὰ τὰ ἔτη 366 καὶ 361 π. Χ. ἐπεχείρησεν ἀκόμη δύο ταξίδια εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου εἶχεν ἀποθάνει ὁ Διονύσιος καὶ εἶχε διαδεχθῆ αὐτὸν ὁ υἱὸς του Διονύσιος ὁ νεώτερος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὡς σύμβουλον τὸν φίλον τοῦ Πλάτωνος Δίωνα. Ὁ Πλάτων εἶχεν τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔπειθε τὸν νέον Διονύσιον νὰ κυβερνήσῃ ὡς φιλόσοφος, ἀλλὰ δὲν τὸ

κατώρθωσε. Κατὰ τὸ δεύτερον μάλιστα ταξίδιον ἐκινδύνευσε νὰ θανατωθῆ καὶ ἐσώθη διὰ τῆς μεσολαβήσεως τῶν Πυθαγορείων φίλων του τῆς Κάτω Ἰταλίας.

Ἐκτοτε παρέμεινε πλέον ὀριστικῶς εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 80 ἐτῶν, τῷ 447 π.Χ. ἐτάφη δὲ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του πλησίον τῆς σχολῆς του.

Ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Πλάτωνος σώζονται μέχρι σήμερον 36 ἔργα, ἔχοντα ὅλα, πλὴν τῆς («Ἀπολογίας») μορφὴν διαλόγου.

Εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς διαλόγους, ἐκτὸς τῶν («Νόμων»), τὴν συζήτησιν διευθύνει ὁ Σωκράτης. Αἱ ὀνομασίαι τῶν πλείστων διαλόγων προέρχονται ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ σπουδαιοτέρου συνομιλητοῦ τοῦ Σωκράτους ἢ ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀφηγητοῦ τῆς συνομιλίας.

Εἰς τοὺς Πλατωνικοὺς διαλόγους ἐκτίθεται βεβαίως ἡ ἠθικὴ καὶ πολιτικὴ διδασκαλίαι τοῦ Σωκράτους, ἀλλὰ ἀναπτύσσονται καὶ πέραν αὐτῆς αἱ θαυμάσιαι φιλοσοφικαὶ θεωρίαι τοῦ ἰδίου τοῦ Πλάτωνος, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐξασφαλίσαι εἰς αὐτὸν τὸν τίτλον τοῦ μεγίστου φιλοσόφου ὅλων τῶν λαῶν καὶ ὅλων τῶν αἰῶνων.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον μέγιστος φιλόσοφος ὁ Πλάτων. Εἶναι καὶ ἀνυπερόβλητος λογοτέχνης. Πλείστα μέρη τῶν ἔργων του εἶναι αἱ πλέον ἀξιοθαύμαστοι σελίδες ὅλης τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας. Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς τὸ ὄνομα τοῦ Πλάτωνος συνοδεύεται συχνότατα ἀπὸ τὸ ἐπίθετον «θεῖος».

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

Ἄλλοτε ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὸν δῆμον Ἀλωπεκῆς, τῷ 469 (ἢ 470) καὶ ἀνῆκεν εἰς οἰκογένειαν πτωχὴν καὶ ἄσημον. Ὁ πατὴρ του Σωφρονίσκος ἦτο λιθοξόος καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Φαιναρέτη ἦτο μαῖα. Κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν ἔλαβε τὴν συνήθη μόρφωσιν τῶν παίδων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διὰ τῆς μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς. Ἡ μουσικὴ περιελάμβανεν ἐκτὸς τῆς καθ' αὐτὸ μουσικῆς, τὴν ἀνάγνωσιν, γραφὴν, ἀπομνημόνευσιν ποιημάτων καὶ ἀριθμητικὴν. Ἡ παράδοσις λέγει ὅτι μετὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν ἠκολούθησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς του καὶ ἀναφέρεται μάλιστα ὅτι ἀρκετοὺς αἰῶνας κατόπιν ἐσώζετο εἰς τὴν Ἀκρόπολιν μαρμάρινον σύμπλεγμα Χαοίτων ἔργον τοῦ Σωκράτους. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι ἀπολύτως βέ-

βαιον. Ἀντιθέτως εἶναι βέβαιον ὅτι ἐκ νεότητός του ἤρχισε νὰ ἀσχολῆται μὲ σοβαρότατα φιλοσοφικὰ προβλήματα καὶ νὰ διαθέτῃ ὅλον τὸν χρόνον του καὶ τὰς πνευματικὰς ἰκανότητάς του εἰς τὴν φιλοσοφίαν.

Ἡ ἐποχὴ τῆς νεότητος τοῦ Σωκράτους (450 π. Χ. καὶ ἐξῆς) ἦτο ἡ ἐποχὴ τῆς μεγάλης ἀκμῆς καὶ λαμπρότητος τῶν Ἀθηνῶν. Αἱ Ἀθῆναι τότε ἦσαν ἡ πρώτη πόλις (ἢ πρωτεύουσα) τῆς Ἀθηναϊκῆς συμμαχίας καὶ εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν της ἄφθονα οἰκονομικά μέσα καὶ τὴν μεγαλύτεραν ναυτικὴν δύναμιν (ἐμπορικὴν καὶ πολεμικὴν) τῆς ἐποχῆς. Ὁ Περικλῆς εἶχεν ἀρχίσει νὰ τὴν στολίσῃ μὲ θαυμάσια κτίσματα καὶ κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Διονύσου ἐπαίζοντο τὰ ἀθάνατα ἀριστοουργήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, αἱ τραγωδίαι τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Εὐριπίδου. Ἡ οἰκονομικὴ εὐρωστία καὶ ἡ πρωτοφανὴς πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἀνάπτυξις κατέστησαν αὐτὴν κέντρον τοῦ ὅλου Ἑλληνισμοῦ καὶ οἱ περισσότεροι σοφοὶ τῆς ἐποχῆς ἐξ ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων μετέβαινον εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ ἐκδώσουν τὰ συγγράμματά των καὶ νὰ προσφέρουν εἰς τοὺς φιλομαθεῖς νέους τὴν σοφίαν των. Ἦσαν αἱ Ἀθῆναι ἡ φωτοβόλος πνευματικὴ ἐστία ὅλου τοῦ κόσμου. Φυσικοὶ φιλόσοφοι ὅπως ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Ἀρχέλαος, ὁ Παρμενίδης, ὁ Δημόκριτος καὶ ἄλλοι διήρχοντο ἐξ Ἀθηνῶν καὶ παρέμενον ἄλλος περισσότερον, ἄλλος ὀλιγότερον, καὶ ἀνέπτυσσον τὰς θεωρίας των διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου, διὰ τὰ φυσικὰ φαινόμενα, διὰ τὰ οὐράνια σώματα καὶ ἄλλα. Ταυτοχρόνως καὶ οἱ διδάσκαλοι τῆς ῥητορικῆς, οἱ περίφημοι σοφισταί, ὅπως ὁ Γοργίας, ὁ Πρωταγόρας, ὁ Προδίκος, ὁ Ἰππίας καὶ ἄλλοι ἐρχόμενοι εἰς Ἀθήνας ἐδίδασκον εἰς τοὺς φιλοδόξους νέους τῶν Ἀθηνῶν τὴν τέχνην τοῦ λόγου, διὰ τῆς ὁποίας θὰ κατόρθωνον οὗτοι νὰ ἐπιβάλλουν πάντοτε τὴν γνώμην των εἰς τὸ λαόν καὶ ἐπομένως θὰ ἀπέκτων μεγίστην πολιτικὴν ἐπιρροὴν καὶ δύναμιν.

Ὁ Σωκράτης παρηκολούθησε τὴν πολὺπλευρον αὐτὴν πνευματικὴν κίνησιν, ὅσον τοῦ ἐπέτρεπον τὰ πενιχὰ οἰκονομικά του μέσα καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὀριμότητός του εἶχεν ἀποκτήσει τὴν φήμην τοῦ σοφοῦ, μάλιστα δὲ τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν τὸν εἶχεν ὀνομάσει («ἀνδρῶν ἀπάντων σοφώτατον»). Πολλοὶ συνηλικιωταὶ καὶ νεώτεροί του παρηκολούθουν καθημερινῶς τὰς συζητήσεις καὶ τὰς διδασκαλίας του, τοιοῦτοτρόπως δὲ ἐσχηματίσθη περὶ αὐτὸν ἐνὸς κύκλος μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι ἐθαύμαζον τὴν σοφίαν του καὶ τὴν ἀρετὴν του. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι σοφοὶ ἐλάμβανον χρήματα διὰ τὴν διδασκαλίαν των, ὁ Σωκράτης οὐ-

δέποτε εἰσέπραξε χορήματα ἀπὸ μαθητὰς του, εἴτε ἐντόπιοι ἦσαν εἴτε ξένοι, εἴτε πτωχοὶ εἴτε πλούσιοι. Ἦτο πολὺ ὀλιγαρκῆς καὶ λιτοδία-
τος, ἢ δὲ οἰκογενεῖά του συνετηρεῖτο ἀπὸ τὰ ἀσήμαντα ἐσσοδήματα
τῆς μικρᾶς περιουσίας του. Ἀναμφιβόλως δὲ ἐνισχύετο ὑπὸ τοῦ ἀδελ-
φικοῦ φίλου του Κραίτωνος.

Ὡς πολίτης ὁ Σωκράτης δὲν ἐπεδίωξε ποτὲ νὰ ἀποκτήσῃ πολι-
τικὴν ἐπιροσὴν καὶ νὰ καταλάβῃ ἀξιώματα. Συνεζήτει πάντοτε μὲ τοὺς
φίλους καὶ μαθητὰς του περὶ ὄλων τῶν πολιτικῶν ζητημάτων καὶ διε-
τέπωνεν ὀρθοτάτας γνώμας, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐπεζήτει νὰ τὰς ἐπιβάλῃ
εἰς τὰς συγκεντρώσεις τοῦ λαοῦ. Ἐδίδασκε πάντοτε τὴν ἀπόλυτον πει-
θαρχίαν καὶ ὑπακοὴν τοῦ ἀτόμου εἰς τὴν πολιτείαν καὶ τοὺς νόμους καὶ
ἔδιδεν ὁ ἴδιος τὸ παράδειγμα μὲ τὰς πράξεις του. Κατὰ τὴν διάρκειαν
τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἔλαβε μέρος εἰς τρεῖς ἐκστρατείας, εἰς
τὴν Ποτιδαίαν (431), εἰς τὸ Δήλιον (424) καὶ εἰς τὴν Ἀμφίπολιν
(422). ἔθανμάσθη δὲ καὶ εἰς τὰς τρεῖς διὰ τὴν σωματικὴν του ἀντοχήν,
τὴν ψυχραιμίαν καὶ τὴν ἀνδρείαν. Κατὰ τὸ ἔτος 406 π.Χ. ὅτε ἐδικά-
ζοντο οἱ στρατηγοὶ τῆς ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίας καὶ εἶχε γίνῃ προ-
τάσις εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Δήμου νὰ διεξαχθῇ ἢ δίκη κατὰ τρόπον
παράνομον, μόνος ὁ Σωκράτης ὑπεστήριξε μετὰ θάρρους τὸ δίκαιον,
ἀδιαφορῶν διὰ τὰς ἀπειλὰς τῶν δημαγωγῶν καὶ τὸν θόρυβον τοῦ πλή-
θους. Ἐπίσης καὶ κατὰ τῷ 404 διαταχθεὶς ὑπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων
νὰ συλλάβῃ ἀθῶνον πολίτην, ἠρηγόρη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παράνομον δια-
ταγὴν μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του. Ἠγάπα δὲ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν
τόσον πολὺ, ὥστε ποτὲ δὲν ἀπεμακρόνθη ἐξ αὐτῆς πρὸς ἐπίσκεψιν
ἄλλης πόλεως, ὅπως ἔπραττον πολλοὶ σύγχρονοὶ του.

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς θρησκείας ἐξετέλει πάντοτε κατὰ τὸν κα-
θιερωμένον τρόπον τὰς ὑποχρεώσεις του καὶ ποτὲ δὲν ἠκούσθη διδά-
σκων ἐναντίον τῶν θεῶν ἢ τῶν μαντείων ἢ τῶν ἱερῶν.

Παρ' ὅλα ταῦτα τὸ ἔτος 399 π.Χ. ὁ Σωκράτης κατηγορήθη ὡς
«ἄθεος καὶ διαφθείρων τοὺς νέους» καὶ κατεδικάσθη ἀπὸ τὸ δικα-
στήριον τῆς Ἡλιαίας εἰς θάνατον.

Θὰ ἴδωμεν ἀμέσως τὰ αἴτια τῆς κατηγορίας καὶ τῆς καταδίκης.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ Η ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

Οί φυσικοί φιλόσοφοι προσπαθοῦντες νὰ ἐρμηνεύσουν λογικῶς τὰ φυσικὰ φαινόμενα διετύπωνον θεωρίας ἀντιθέτους πρὸς τὰς θρησκευτικὰς ἰδέας τῶν Ἀθηναίων καὶ δι' αὐτὸ ἐθεωροῦντο ἄθεοι. Ἐκτὸς τούτου αἱ θεωρίαι των δὲν ἦσαν σύμφωνοι μεταξὺ των καὶ λόγῳ τῆς ἐντόνου προσπαθείας, τὴν ὁποίαν κατέβαλλον ὁ καθένας διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἰδικῶν των, ἐπροκάλλον σύγχυσιν καὶ ἀμφιβολίαν ἀκόμη καὶ εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἐτίμων τὴν σοφίαν των καὶ ἤθελον νὰ τοὺς πιστεύσουν.

Οἱ σοφισταὶ παραμερίζοντες τὰ θέματα αὐτά, τὰ ὁποῖα ἐθεώρουν ἀπρόσιτα εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν, ἐδίδασκον μόνον τοὺς τρόπους, διὰ τῶν ὁποίων οἱ νέοι θὰ κατώρθωνον, κατὰ τὴν γνώμην των, νὰ ἐπιτύχουν εἰς τὴν ζωὴν, δηλαδὴ νὰ ἀποκτήσουν δύναμιν, δόξαν καὶ πλοῦτη. Ὁ καλύτερος δὲ τρόπος, κατὰ τὴν διδασκαλίαν των, ἦτο ἡ ἐκμάθησις τῆς ρητορικῆς, δηλαδὴ νὰ μάθουν οἱ μαθηταὶ των νὰ χρησιμοποιοῦν τὸν λόγον μὲ τοιαύτην τέχνην, ὥστε νὰ ἐπιβάλλουν πάντοτε τὴν γνώμην των καὶ νὰ πείθουν ὅτι ἔχουν δίκαιον, καὶ ὅταν ἀκόμη ἔχουν ἄδικον. Ἄν παρεδέχοντο ὅτι ὑπάρχει ἀντικειμενικὴ ἀλήθεια καὶ ἀντικειμενικὴ ἔννοια τοῦ δίκαιου. Ἡ ἀλήθεια ἐξηροῦτο ἀπὸ τὴν ὑποκειμενικὴν κρίσιν ἐκάστου ἀνθρώπου καὶ δίκαιον ἦτο «τὸ τοῦ κρείττονος συμφέρον». Ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἠθικὴ δὲν τοὺς ἐνδιέφερον καθόλου καὶ δὲν ἠσχολοῦντο μὲ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξαρτώμενα θέματα. Ἡ διδασκαλία αὕτη τῶν σοφιστῶν πράγματι (διέφθειρε) τοὺς νέους καὶ δι' αὐτὸ ἐκίνησε τὴν ἀγανάκτησιν πολλῶν Ἀθηναίων καὶ οἱ περισσότεροὶ σοφισταὶ συντόμως ἐξεδιωχθησαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Ὁ Σωκράτης ἦτο ἀντίθετος καὶ πρὸς τὰς δύο ομάδας. Κατεδίκαζε τὴν ἔρευναν τῶν φυσικῶν/φαινομένων, διότι ἐφρόνει, ὅτι τὸ πρῶτιστον καθῆκον τοῦ ἀνθρώπου ἦτο ἡ φροντίς διὰ τὴν ἀρετὴν, ἡ ὁποία γίνεται ἀντιληπτὴ καὶ καλλιεργεῖται ὄχι διὰ τῆς γνώσεως τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, ἀλλὰ διὰ τῆς γνώσεως τοῦ ἑαυτοῦ μας (γνώθι σαυτόν). Ἐπίσης κατεδίκαζε καὶ κατεπολέμει μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις του τὸν ἠθικὸν μηδενισμὸν τῶν σοφιστῶν. Παρεδέχετο καὶ ἐδίδασκεν ὅτι ὁ κόσμος κυβερνᾶται ἀπὸ ἀνωτάτην δύναμιν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν, ἡ ὁποία ἔχει

ὡς κύριον χαρακτηριστικὸν αὐτῆς τὴν δικαιοσύνην, δηλαδή τὴν ἁρμο-
νικὴν σύνθεσιν ὄλων τῶν ἀρετῶν.

Ἐδέχετο ὅτι ὑπάρχει ἀλήθεια ἀντικειμενική, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρω-
πος ἤμπορεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ μόνον μὲ τὸν ἐπίμονον ἔλεγχον τῶν γνώ-
σεῶν του καὶ τῶν γνώσεων τῶν ἄλλων διὰ τῆς λογικῆς. Διὰ τοῦτο ἐδί-
δασκεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὰς ἐπιπολαίας γνώμας
τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ μόνον διὰ τὰς γνώμας τῶν σωφρόνων
καὶ τῶν εἰδικῶν. Ἐδίδασκεν ὅχι μόνον διὰ τῶν λόγων ἀλλὰ καὶ διὰ
τοῦ παραδείγματός του, ὅτι τὰ ὕλικά ἀγαθὰ δὲν ἔχουν οὐδεμίαν ἀξίαν
πρὸ τῶν πνευματικῶν καὶ τῶν ἠθικῶν. Τὰ ἀληθινὰ κοσμήματα τῆς
ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἔλεγεν, εἶναι ἡ δικαιοσύνη, ἡ σωφροσύνη, ἡ
ἀνδρεία, ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀλήθεια. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν εὐσέβειαν πρὸς
τοὺς θεοὺς καὶ τὴν φιλοπατρίαν εἶδομεν ἄνωτέρω, ὅτι ἐδιδάσκοντο
ὑπ' αὐτοῦ καὶ διὰ τῶν λόγων καὶ διὰ τῶν ἔργων του.

Διὰ τὴν διδασκαλίαν του αὐτὴν ὁ Σωκράτης εἶχεν ἀποκτήσει
φίλους πολλοὺς, φανατικούς καὶ ἀφωσιωμένους, ἰδιαίτερος μάλιστα
μεταξὺ τῶν νέων τῆς Ἀθηναϊκῆς ἀριστοκρατίας. Ἦτο ὁμως μοιραῖον
διὰ τὸν ἴδιον λόγον νὰ ἀποκτήσῃ καὶ πολλοὺς ἐχθροὺς.

Ὁ Σωκράτης ἐλέγχων τὰς γνώμας τῶν συνομιλητῶν του διὰ
νὰ καταδείξῃ τὰς πλάνας αὐτῶν καὶ νὰ ὀδηγήσῃ πρὸς τὴν ἀλήθειαν,
πολλάκις ἔφερον αὐτοὺς εἰς δύσκολον θέσιν. Ὡς ἐκ τούτου πολλοὶ Ἀθη-
ναῖοι ἐλεγχθέντες ὑπ' αὐτοῦ ἐμνησικάκου ἐναντίον του καὶ ἐτήρουν
ἐχθρικὴν στάσιν ἀπέναντί του. Ἄλλοι ἐθεώρουν τὴν περιφρόνησίν του
πρὸς τὰς ἐπιπολαίας γνώμας τῶν πολλῶν ὡς ὑπαινιγμὸν ἐναντίον τοῦ
δημοκρατικοῦ πολιτεύματος καὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐκκλησίας τοῦ
δήμου. Ἄλλοι ἐθεώρουν τὴν διδασκαλίαν του περὶ τοῦ «δαιμονίου»,
τὸ ὁποῖον ἀπέτρεπεν αὐτὸν ἀπὸ ὠρισμένας πράξεις, ὡς διδασκαλίαν
νέας θρησκείας, ἀντιθέτου πρὸς τὴν θρησκείαν τῆς πόλεως. Ἄλλοι
ἐθεώρουν αὐτὸν ὑπεύθυνον διὰ τὰς πράξεις μερικῶν κακῶν ὀλιγαρχικῶν,
ὡς ὁ Ἀλκιβιάδης καὶ ὁ Κριτίας, ἐπειδὴ οὗτοι κατὰ τὴν νεότητά των
εἶχον διατελέσει μαθηταὶ του. Ἄλλοι τέλος, χωρὶς νὰ γνωρίζουν κα-
θόλου τὴν διδασκαλίαν του, τὸν συνέχεον μὲ τοὺς σοφιστὰς καὶ τοὺς
μετεωρολόγους, τοὺς ὁποίους ἐθεώρουν αἰτίους τῆς διαφθορᾶς τῆς νεο-
λαίας καὶ τῆς παρακμῆς τῆς πόλεως.

Δι' ὄλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ὅταν τὸ ἔτος 399 π.Χ. τρεῖς Ἀθη-
ναῖοι, ὁ Μέλητος, ὁ Ἄνυτος καὶ ὁ Λύκων, κατηγόρησαν τὸν Σωκράτην

ὅτι (ἀδὲν πιστεύει εἰς τοὺς θεοὺς τῆς πόλεως ἀλλὰ διδάσκει νέαν θρησκείαν καὶ διαφθείρει τοὺς νέους) (δηλαδή τοὺς κάμνει ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν πόλιν), τὸ δικαστήριον τῆς Ἡλιαίας ἀποτελούμενον ἀπὸ 500 κληρωτοὺς δικαστὰς τὸν κατεδίκασε μὲ πλειοψηφίαν 60 ψήφων εἰς θάνατον.

Εἰς τὴν καταδίκην ὅμως αὐτὴν εἶναι βέβαιοι ὅτι πολὺ συνετέλεσε καὶ ἡ ὑπερήφανος στάσις τοῦ Σωκράτους ἐν τῷ δικαστηρίῳ καὶ ἡ ἀπόλυτος περιφρόνησίς του πρὸς ὅλα τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα θὰ διέθετον συμπαῶς ὑπὲρ αὐτοῦ σημαντικὸν μέρος τῶν δικαστῶν.

Τὴν στάσιν τοῦ Σωκράτους κατὰ τὴν δίκην καὶ τὴν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ διδασκαλίαν του κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς του μαθηθάνομεν ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Πλάτωνος («Ἀπολογία», «Κρίτων», καὶ «Φαίδων»).

Ὁ Σωκράτης δὲν ἠσχολήθη καθόλου μὲ τὴν συγγραφὴν. Τὴν διδασκαλίαν του καὶ τὴν ζωὴν του γνωρίζομεν ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν μαθητῶν του Πλάτωνος καὶ Ξενοφῶντος.

Η «ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ»

Πότε ἀκριβῶς ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἡ «Ἀπολογία Σωκράτους», δὲν γνωρίζομεν. Πιθανώτατα ἐγράφη εἰς τὰς Ἀθήνας μεταξὺ τῶν ἐτῶν 395 — 390 π.Χ. Ὁ Πλάτων ἐπανελθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὰ Μέγαρα ἀνέλαβε διὰ σειρᾶς ἔργων νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν μνήμην τοῦ διδασκάλου του καὶ νὰ δείξῃ ποία ἦτο ἡ πραγματικὴ διδασκαλία του. Ἐν τῇ «Ἀπολογίᾳ» μᾶς παρουσιάζει τὸν ἴδιον τὸν Σωκράτη ὁμιλοῦντα πρὸς τοὺς δικαστὰς του καὶ ἀνατρέποντα τὴν κατ' αὐτοῦ διατυπωθεῖσαν κατηγορίαν. Ἡ «ἀπολογία» αὕτη δὲν εἶναι βεβαίως πιστὴ ἀπόδοσις τῶν ὑπὸ τοῦ Σωκράτους λεχθέντων, διότι οὔτε πρακτικὰ ἐκρατοῦντο τότε, ὅπως σήμερον, οὔτε ὁ Σωκράτης εἶχεν ετοιμάσει ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἀπολογίαν του. Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι ὁ Πλάτων, ὁ ὁποῖος ἦτο παρὼν κατὰ τὴν δίκην, ἔγραψεν αὐτὴν ὅπως τὴν ἐνεθυμεῖτο καὶ ἐφρόντισεν ἰδίῳς νὰ τονίσῃ τὰ σπουδαιότερα μέρη αὐτῆς, χωρὶς νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ἐφ' ὅσον τὸ βιβλίον του θὰ ἀνεγινώσκето ἀπὸ ἀνθρώπους γνωρίσαντας καὶ ἐνθυμουμένους, ὅπως αὐτός, τὰ γεγονότα.

Ἡ «Ἀπολογία» ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ τρεῖς τμήματα. Τὸ πρῶτον

τριῆμα (κεφ. 1—24) περιλαμβάνει 1) τὸ γενικὸν προοίμιον, 2) τὴν ἀναίρεσιν τῶν παλαιῶν κατηγοριῶν, 3) τὴν ἀναίρεσιν τῆς κατηγορίας τοῦ Μελῆτου καὶ 4) τὴν δικαιολογίαν τοῦ Σωκράτους διὰ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς του καὶ διὰ τὴν στάσιν του ἐν τῷ δικαστηρίῳ.

Ὅταν ἐτελείωσεν αὐτὸ τὸ τριῆμα τῆς ἀπολογίας του, τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν πρώτην ἀπόφασιν αὐτοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν διὰ ψήφων 280 κατὰ 220 ὁ Σωκράτης ἐθεωρήθη ἔνοχος τῆς ἀποδιδομένης αὐτῷ κατηγορίας καὶ ἐκλήθη νὰ ὁμιλήσῃ καὶ πάλιν διὰ τὴν ποινὴν. Ὁ κατηγορὸς εἶχεν ὀρίσει ὡς ποινὴν τὸν θάνατον. Ὁ Σωκράτης εἶχε δικαίωμα νὰ ἀντιπροτείνῃ ἄλλην ποινὴν. Τότε ὁ Σωκράτης εἶπε πρὸς τοὺς δικαστὰς τὰ περιλαμβανόμενα εἰς τὸ 2ον τριῆμα τῆς ἀπολογίας του (κεφ. 25—28) καὶ ἐκεῖνοι ὀργισθέντες κατεδίκασαν αὐτὸν εἰς θάνατον μὲ πλειοψηφίαν μεγαλύτεραν τῆς προηγουμένης. Μετὰ τὴν τελικὴν καταδίκην ὁ Σωκράτης ἐπωφελοῦμενος μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος, κατὰ τὸ ὅποιον θὰ παρέμενεν ἀκόμη εἰς τὸ δικαστήριον, ἀπηύθυνε τοὺς τελευταίους λόγους αὐτοῦ πρὸς τοὺς δικαστὰς, οἱ ὅποιοι τὸν κατεδίκασαν καὶ πρὸς τοὺς δικαστὰς πού ἔδωσαν εἰς αὐτὸν ἄθωοτικὴν ψήφον.

Ἡ καταδίκη του ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν. Ἐπειδὴ ὅμως ἀνεχώρησε τὴν ἡμέραν τῆς καταδίκης διὰ τὴν Δῆλον, ὅπου ἐτελοῦντο ἑορταὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ ἱερὸν πλοῖον τῶν Ἀθηναίων καὶ ἕως ὅτου ἐπιστρέψῃ ἀπηγορεύετο ἡ ἐκτέλεσις θανατικῆς ποινῆς, παρέμεινεν εἰς τὸ δεσμοτήριον 30 ἡμέρας, συνδιαλεγόμενος πάντοτε μὲ τοὺς μαθητὰς του. Δύο ἀπὸ τὰς συνομιλίας του αὐτὰς μᾶς διέσωσεν ὁ Πλάτων εἰς τοὺς περιφημίμους διαλόγους «Κριτῶν» καὶ «Φαίδων».

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

Α'

Χαρακτηρισμός τῆς ὁμιλίας τῶν κατηγορῶν. Προσδιορισμός
τοῦ τρόπου τῆς ἀπολογίας.

Κεφ. I. Τί ἐπάθατε σεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τῶν κατηγορῶν μου δὲν γνωρίζω· ἐγὼ πάντως ὀλίγον ἔλειψε νὰ λησμονήσω ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸν μου ἐξ αἰτίας των· μετὸς τήν πειστικότητα ὡμίλων. Καὶ ὅμως δὲν εἶπαν σχεδὸν τίποτε τὸ ἀληθές· Ἀπὸ τὰ πολλὰ δὲ ψεύδη, τὰ ὅποια εἶπαν, ἐθαύμασα πρὸ πάντων ἓνα, δηλαδὴ τὴν σύστασιν πού σᾶς ἔκαμαν, ὅτι πρέπει νὰ προσέχετε μήπως ἐξαπατηθῆτε ὑπ' ἐμοῦ, διότι τάχα εἶμαι δεινὸς ρήτωρ. Τὸ νὰ μὴν ἐντραποῦν δηλαδὴ, διότι ἀμέσως θὰ διαψευθοῦν ἀπὸ μένα ἐμπράκτως, ὅταν θὰ γίνῃ φανερὸν ὅτι δὲν εἶμαι καθόλου δεινὸς εἰς τὴν ρητορικὴν, τοῦτο μοῦ ἐφάνη ὅτι εἶναι τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς ἀναισχυντίας των, ἐκτὸς ἂν ὀνομάζουσι δεινὸν ρήτορα τὸν λέγοντα τὴν ἀλήθειαν. Ἄν βέβαια ἐννοοῦν τοῦτο, ἐγὼ θὰ παρεδεχόμην ὅτι εἶμαι ρήτωρ, ὅχι ὅμως κατὰ τὸν ἰδικὸν τους τρόπον. Διότι αὐτοί, καθὼς λέγω, δὲν εἶπαν τίποτε τὸ ἀληθές, ἐκτὸς ἀπὸ καμμίαν ἀσήμαντον λεπτομέρειαν, ἀπὸ ἐμένα ὅμως θὰ ἀκούσετε ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλά, μὰ τὸν Δία, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δὲν θὰ ἀκούσετε λόγους ἐξωραϊσμένους μετ' ὠραίας φράσεις καὶ λέξεις, οὔτε στολισμένους μετ' σχήματα. Θὰ ἀκούσετε μίαν ὁμιλίαν χωρὶς σχέδιον, μετὰ τὰς λέξεις πού τυχαίως μοῦ ἔρχονται. Διότι πιστεύω, ὅτι αὐτὰ πού λέγω εἶναι δίκαια καὶ κανεὶς ἀπὸ σᾶς νὰ μὴ περιμένῃ ἄλλον τρόπον ἀπολογίας. Ἄλλως τε δὲν θὰ ἤρμοζε καθόλου, ὦ ἄνδρες, εἰς τὴν σημερινὴν ἡλικίαν μου νὰ παρουσιάζωμαι ἐνώπιόν σας καὶ νὰ συνθέτω τεχνικούς λόγους, ὡσὰν νεανίσκος. Καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ζητῶ ἀπὸ σᾶς, καὶ πολὺ σᾶς παρακαλῶ, ἐὰν με ἀκούσετε νὰ ἀπολογούμαι μετὰ τὰ ἴδια λόγια, πού ἐσυνήθιζον νὰ ὁμιλῶ καὶ εἰς τὴν ἀγοράν,

πλησίον εις τὰς τραπέζας τῶν ἀργυραμοιβῶν καὶ εις ἄλλα μέρη, ὅπου πολλοὶ ἀπὸ σᾶς μὲ ἔχουν ἀκούσει, μήτε νὰ παραξενεύεσθε μήτε νὰ θορυβῆτε δι' αὐτό. Διότι τὸ ζήτημα ἔχει ὡς ἐξῆς : Ἐγὼ ἐμφανίζομαι ἐνώπιον δικαστηρίου τώρα διὰ πρώτην φοράν εις ἡλικίαν ἐβδομήκοντα ἐτῶν καὶ ἐπομένως εἶμαι ἐντελῶς ξένος τοῦ τρόπου τῆς ὁμιλίας ἐδῶ. Ὅπως λοιπόν, ἂν ἐτύχαινε νὰ εἶμαι πραγματικῶς ξένος, θὰ μὲ ἐσυγχωρεῖτε βεβαίως, ἐὰν ἐχρησιμοποιοῦν τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν τρόπον τῆς ὁμιλίας, μὲ τὰ ὅποια ἀνετράφη, ἔτσι καὶ τώρα σᾶς παρακαλῶ διὰ τοῦτο, τὸ ἴποῖον θεωρῶ δίκαιον, δηλαδὴ νὰ παραβλέψετε τὸν τρόπον τῆς ὁμιλίας μου, ὁ ὅποιος ἴσως νὰ εἶναι χειρότερος, ἴσως καὶ καλύτερος ἀπὸ τὸν συνήθη, νὰ ἐξετάζετε δὲ καὶ νὰ ἐπιστήσετε τὴν προσοχὴν σας εἰς τοῦτο, ἐὰν λέγω δίκαια ἢ ὄχι. Διότι αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρετὴ τοῦ δικαστοῦ, τοῦ δὲ ρήτορος νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν.

Β'

Ἐνασκευὴ τῶν παλαιότερων κατηγοριῶν.

II. Πρῶτον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἶναι δίκαιον νὰ ἀπολογηθῶ διὰ τὰς πρώτας ἐναντίον μου ψευδεῖς κατηγορίας καὶ τοὺς πρώτους κατηγοροὺς, κατόπιν δὲ διὰ τὰς μεταγενεστέρας καὶ τοὺς μεταγενεστέρους. Διότι ἐμένα μὲ ἔχουν κατηγορήσει καὶ ἀπὸ παλαιά, ἐπὶ πολλὰ ἔτη μέχρι τώρα, πολλοὶ καὶ χωρὶς νὰ λέγουν τίποτε τὸ ἀληθές, τοὺς ὁποίους ἐγὼ φοβοῦμαι περισσότερο ἀπὸ τὸν Ἄνυτον καὶ τοὺς συντρόφους του, ἂν καὶ εἶναι καὶ αὐτοὶ ἐπίφοβοι. Ἐκεῖνοι ὅμως εἶναι περισσότερο ἐπίφοβοι, ὦ ἄνδρες, διότι αὐτοὶ παραλαμβάνοντες πολλοὺς ἀπὸ σᾶς ἀπὸ τὴν παιδικὴν σας ἡλικίαν μὲ κατηγοροῦν καὶ προσεπάθουν νὰ σᾶς πείσουν, ὅτι ὑπάρχει κάποιος Σωκράτης, σοφὸς ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος μελετᾷ τὰ οὐράνια φαινόμενα καὶ ἔχει ἐξετάσει ὅλα τὰ ὑπὸ τὴν γῆν καὶ κάμνει τὸ ἄδικον δίκαιον. Αὐτοί, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅσοι διέσπειραν αὐτὴν τὴν φήμην, εἶναι οἱ ἐπίφοβοι κατήγοροί μου, διότι οἱ ἀκούοντες ἔχουν τὴν γνώμην, ὅτι οἱ ἀσχολούμενοι μὲ αὐτὰ τὰ ζητήματα οὔτε θεοὺς πιστεύουν. Ἐκτὸς τούτου οἱ κατήγοροι αὐτοὶ εἶναι πολλοὶ καὶ μὲ ἔχουν κατηγορήσει ἐπὶ πολὺν ἤδη χρόνον καὶ μάλιστα ὁμιλοῦντες πρὸς ὑμᾶς κατὰ τὴν ἡλικίαν ποῦ ἦτο πολὺ εὐκολον νὰ πιστεύσητε, διότι εἴσθε παιδιά, μερικοὶ δὲ καὶ μερικάκια, καὶ κατηγοροῦντες πραγματικῶς ἐρήμην, χωρὶς νὰ ἀπολογῆται κανεὶς. Ἀλλὰ τὸ πλέον

παράδοξον ἀπὸ ὅλα εἶναι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ γνωρίζω καὶ νὰ εἶπω οὔτε τὰ ὀνόματά των, ἐκτὸς ἂν κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι κατὰ τύχην κωμωδιογράφος. "Ὅσοι ὅμως μὲ κατηγοροῦν ἀπὸ φθόνον καὶ συκοφαντικὴν διάθεσιν προσπαθοῦντες νὰ σᾶς πείσουν καὶ ὅσοι πεισθέντες οἱ ἴδιοι προσεπάθουν νὰ πείσουν ἄλλους, αὐτοὶ μὲ φέρουν εἰς μεγίστην ἀμηχανίαν, διότι δὲν εἶναι δυνατὸν οὔτε νὰ φέρω κανέναν ἐδῶ, οὔτε νὰ τὸν ἐλέγξω, ἀλλὰ εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀπολογοῦμαι καὶ νὰ ἐλέγξω χωρὶς νὰ ἀποκρίνεται κανεὶς, ἀκριβῶς ὡσάν νὰ μάχωμαι ἐναντίον ἀοράτου ἐχθροῦ. Δεχθῆτε λοιπὸν καὶ σεῖς αὐτὸ πού λέγω, ὅτι ὑπάρχουν δύο ὀμάδες κατηγορῶν μου, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐκεῖνοι πού μὲ κατηγορήσαν πρὸ ὀλίγου, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ πρὸ πολλοῦ, περὶ τῶν ὁποίων τώρα ὀμιλῶ, καὶ συμφωνήσατε ὅτι πρέπει νὰ ἀπολογηθῶ πρῶτον πρὸς αὐτούς, διότι αὐτοὺς ἠκούσατε κατηγοροῦντας πρωτότερα καὶ πολὺ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἐπομένους. Ἐχει καλῶς. Πρέπει λοιπὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νὰ ἀπολογηθῶ καὶ νὰ ἐπιχειρήσω νὰ ἐκριζώσω ἀπὸ τὸν νοῦν σας ἐντὸς ὀλίγης ὥρας, τὴν δυσφημητικὴν γνώμην, τὴν ὁποίαν ἀπεκτήσατε κατὰ τὴν διάρκειαν μακροῦ χρόνου. Θὰ ἐπεθύμουν βέβαια νὰ πραγματοποιηθῆ τοῦτο, ἂν εἶναι τὸ καλύτερον διὰ σᾶς καὶ δι' ἐμέ, καὶ νὰ ἐπιτύχω κάποιον καλὸν ἀποτέλεσμα μὲ τὴν ἀπολογίαν μου. Νομίζω ὅμως ὅτι εἶναι δύσκολον καὶ ἀντιλαμβάνομαι ἀρκετὰ καλὰ τὴν δυσκολίαν του. Πάντως ἐγὼ πρέπει νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὸν νόμον καὶ νὰ ἀπολογηθῶ, καὶ τὰ πράγματα ἄς ἔλθουν ὅπως θέλει ὁ θεός.

III. Ἄς ἐξετάσωμεν ἐξ ἀρχῆς, ποία εἶναι ἡ κατηγορία, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐδημιουργήθη ἡ κακὴ φήμη μου, τὴν ὁποίαν παραδεχόμενος καὶ ὁ Μέλητος κατέθεσεν ἐναντίον μου τὴν γραπτὴν ταύτην καταγγελίαν. Ἔστω. Τί λέγοντες λοιπὸν μὲ ἐδυσφήμουν οἱ δυσφημηταί μου; Πρέπει νὰ διατυπώσω τὴν κατηγορίαν των, ὡσάν νὰ ἀναγιγνώσκω ἔνορκον κατάθεσιν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ ἄρχοντος. «Διαπράττει ἀδίκημα ὁ Σωκράτης καὶ ἐπιδίδεται εἰς παρανόμους ἀσχολίας ἐρευνῶν τὰ συμβαινόντα ὑπὸ τὴν γῆν καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ μετατρέπων τὸ ἄδικον εἰς δίκαιον καὶ διότι διδάσκει αὐτὰ καὶ εἰς ἄλλους». Ταιαύτη περίπτου εἶναι ἡ κατηγορία, διότι αὐτὰ ἐβλέπατε καὶ σεῖς εἰς τὴν κωμωδίαν τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἐβλέπατε δηλαδὴ ἐκεῖ κάποιοι Σωκράτην νὰ αἰωρῆται ἰσχυριζόμενος ὅτι ἀεροβατεῖ καὶ νὰ φλυαρῆ πολλὰς ἄλλας φλυαρίας περὶ ζητημάτων, διὰ τὰ ὁποῖα ἐγὼ δὲν γνωρίζω τίποτε οὔτε ση-

μαντικὸν οὔτε ἀσήμαντον. Καὶ δὲν τὸ λέγω τοῦτο ὡς περιφρόνησιν πρὸς τὴν ἐπιστήμην αὐτήν, ἂν τυχὸν ὑπάρχη κανεὶς σοφὸς ὡς πρὸς αὐτὰ τὰ ζητήματα, διότι τάχα φοβοῦμαι μήπως ἀντιμετωπίσω καὶ ἄλλας κατηγορίας ὑπὸ τοῦ Μελήτου. Ἄλλὰ πραγματικῶς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ δὲν ἔχω οὐδεμίαν σχέσιν μὲ αὐτά. Ἐπικαλοῦμαι δὲ ὡς μάρτυρας τοὺς περισσοτέρους ἀπὸ σᾶς τοὺς ἰδίους, καὶ ἔχω τὴν δικαίαν ἀξίωσιν, νὰ ὁμιλήσετε καὶ νὰ διαφωτίσετε τοὺς ἄλλους, ὅσοι μὲ ἔχετε ἀκούσει κάποτε νὰ συζητῶ. Καὶ πολλοὶ ἀπὸ σᾶς μὲ ἔχετε ἀκούσει. Λέγετε λοιπὸν μεταξὺ σας, ἂν ὅποτεδῆποτε κανεὶς ἀπὸ σᾶς μὲ ἤκουσε νὰ συζητῶ ἢ ὀλίγον ἢ πολὺ δι' αὐτὰ τὰ θέματα, καὶ ἐξ αὐτῶν θὰ ἐνοήσετε, ὅτι παρόμοιοι εἶναι καὶ αἱ ἄλλαι κατηγορίαι, τὰς ὁποίας οἱ πολλοὶ διατυπώνουν ἐναντίον μου.

IV. Ἄλλὰ βεβαίως οὔτε ἐξ αὐτῶν εἶναι τίποτε πραγματικόν, οὔτε τὸ ὅτι ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ ἐκπαιδεύω ἄλλους ἀνθρώπους καὶ εἰσπράττω χρήματα, ἂν ἤκούσατε κανένα νὰ τὸ λέγη, εἶναι ἀληθές. Μολονότι καὶ τοῦτο κατὰ τὴν γνώμην μου εἶναι ἐντιμον, ἂν κανεὶς εἶναι ἄξιος νὰ ἐκπαιδεύῃ ἄλλους ἀνθρώπους, ὅπως ὁ Γοργίας ὁ Λεοντίνος καὶ ὁ Πρόδικος ὁ Κεῖος καὶ ὁ Ἴππιος ὁ Ἡλεῖος. Διότι κάθε ἓνας ἐξ αὐτῶν, ὦ ἄνδρες, ἔχει τὴν ἰκανότητα μεταβαίνειν εἰς ἐκάστην πόλιν νὰ πείθῃ τοὺς νέους, οἱ ὅποιοι ἠμποροῦν νὰ συναναστρέφονται οἰονδήποτε συμπολίτην των δωρεάν, τοὺς πείθει, ἐπαναλαμβάνω, νὰ ἐγκαταλείψουν τὰς ἐκεῖ συναναστροφάς των καὶ νὰ συναναστρέφονται μόνον μὲ αὐτὸν πληρώνοντες χρήματα, καὶ ἐπὶ πλεόν νὰ τοῦ γνωρίζουν καὶ εὐγνωμοσύνην. Ἐδῶ εἰς τὴν πόλιν μας ὑπάρχει καὶ ἓνας ἄλλος σοφὸς ἀπὸ τὴν Πάρον, καθὼς ἐπληροφορήθη. Ἔτυχε δηλαδὴ νὰ συναντήσω τὸν ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος ἐπλήρωσε εἰς τοὺς σοφιστὰς χρήματα περισσότερα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους μαζί, τὸν Καλλίαν τὸν υἱὸν τοῦ Ἴππονίκου. Τὸν ἠρώτησα λοιπὸν, διότι ἔχει δύο υἱούς, καὶ τοῦ εἶπον αὐτὸν Καλλία, ἐὰν οἱ υἱοὶ σου ἦσαν πῶλοι ἢ μύσχοι, θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ προσλάβωμεν ἐπὶ μισθῶ δι' αὐτούς ἓνα ἐπιμελητὴν, ὁ ὁποῖος θὰ τοὺς ἔκαμνε τελείους ὡς πρὸς τὴν ἀρετὴν ποὺ ταιριάζει εἰς τὸ εἶδος των. Αὐτὸς θὰ ἦτο κάποιος ἀσχολούμενος ἢ μὲ τὴν ἵππικὴν ἢ μὲ τὴν γεωργίαν. Τώρα ὅμως, ἀφοῦ πρόκειται περὶ ἀνθρώπων, ποῖον ἐπιμελητὴν σκέπτεσαι νὰ προσλάβῃς δι' αὐτούς; Ποῖος εἶναι ὁ εἰδικὸς διὰ τὴν ἀρετὴν, ποὺ ἀρμόζει εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς πολίτας; Νομίζω πῶς θὰ τὸ ἔχῃς σκε-

φθῆ, ἀφοῦ ἀπέκτησες υἱούς. Ὑπάρχει κανείς ἢ ὄχι ;» Βεβαιότατα, εἶ-
πεν ἐκεῖνος, ὑπάρχει. Ποῖος εἶναι, εἶπον ἐγώ, ἀπό ποῦ καί πόσα θέλει
διὰ τὴν διδασκαλίαν ; Ὁ Εὐρηος, μοῦ ἀπεκρίθη, ὦ Σωκράτη, ἀπό
τὴν Πάρον καὶ θέλει πέντε μνᾶς. Τότε ἐγὼ ἐμακάρισα τὸν Εὐρηον, ἂν
πράγματι ἔχει αὐτὴν τὴν ἱκανότητα καὶ εἶναι τόσον μετρίοφρων διὰ τὴν
ἀξίαν τῆς διδασκαλίας του. Ἐγὼ ἀσφαλῶς θὰ ἐκαμάρινα καὶ θὰ ὑπε-
ρηφανευόμην, ἂν εἶχον αὐτὴν τὴν ἐπιστήμην. Ἀλλὰ δὲν τὴν ἔχω, ὦ ἄνδρες
Ἀθηναῖοι.

V. Ἐδῶ λοιπὸν ἴσως κανείς ἀπὸ σᾶς διατυπώσῃ τὴν ἐξῆς ἐρώ-
τησιν : Ἀλλὰ τί συμβαίνει, ὦ Σωκράτη, μὲ σένα ; Ἀπὸ ποῖαν αἰτίαν
ἐδημιουργήθησαν αὐταὶ αἱ συκοφανταίαι ἐναντίον σου ; Διότι βέβαια,
ἂν σὺ δὲν εἶχες καμμίαν ἀσχολίαν περισσότερον παράδοξον ἀπὸ τὰς
ἀσχολίας τῶν ἄλλων, δὲν θὰ ἐδημιουργεῖτο τόσος λόγος καὶ τόση δυσ-
φήμησις, ἐφ' ὅσον δὲν ἔπραττες τίποτε διαφορετικὸν ἀπὸ τοῦς πολλούς.
Εἰπέ μας λοιπὸν τί συμβαίνει, διὰ νὰ μὴ σέ-κρίνωμεν καὶ ἡμεῖς ἐκ τοῦ
προχείρου. Αὐτὴ ἡ ἐρώτησις μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι δικαία καὶ ἐγὼ θὰ
προσπαθῆσω νὰ σᾶς ἀποδείξω τί τέλος πάντων εἶναι ἐκεῖνο ποῦ μοῦ
ἐδημιούργησε τὸ ὄνομα καὶ τὴν συκοφαντίαν. Ἀκούετε λοιπόν. Ἴσως
φανῶ εἰς τινὰς ἐξ ὑμῶν ὅτι ἀστειεύομαι, νὰ εἰσθε ὅμως βέβαιοι, ὅτι
θὰ σᾶς εἶπω ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Ἐγὼ δηλαδὴ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
δὲν ἀπέκτησα τὸ ὄνομα τοῦτο δι' οὐδεμίαν ἄλλην ἀφορμὴν παρὰ διὰ κά-
ποιαν σοφίαν. Ποία ἀκριβῶς εἶναι αὐτὴ ἡ σοφία ; Αὐτὴ ἡ ὁποία εἶναι
ἴσως ἡ προσιτὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Διότι πραγματικὰ κινδυνεύω νὰ εἶμαι
σοφὸς ὡς πρὸς τὴν σοφίαν αὐτήν. Ἐκεῖνοι δὲ περὶ τῶν ὁποίων ἔκαμον
προηγουμένως λόγον ἢ ἔχουν κάποιαν σοφίαν ὑπεράνθρωπον ἢ δὲν γνω-
ρίζω τί συμβαίνει μὲ αὐτούς. Διότι ἐγὼ βέβαια δὲν κατέχω τὴν σοφίαν
αὐτήν καὶ ὅποιος λέγει ὅτι τὴν κατέχω, ψεύδεται καὶ τὸ λέγει πρὸς συ-
κοφαντίαν μου. Σᾶς παρακαλῶ δέ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ἂν σᾶς
φανῶ, ὅτι λέγω μέγαλον λόγον, μὴ θορυβήσητε, διότι ὁ λόγος τὸν ὁποῖον
θὰ εἶπω δὲν εἶναι ἰδικός μου, ἀλλὰ καθὼς θὰ δεῖξω προέρχεται ἀπὸ
ἀξίοπiston κατὰ τὴν κρίσιν σας ὁμιλητήν. Δηλαδὴ θὰ σᾶς φέρω ὡς μάρ-
τυρα διὰ τὴν σοφίαν μου, ἂν ὑπάρχῃ κάποια καὶ ποίου εἶδους εἶναι,
τὸν θεὸν τὸν λατρευόμενον ἐν Δελφοῖς. Ἄν δὲν ἀπατώμαι, γνωρίζετε
τὸν Χαιρεφῶντα. Αὐτὸς ἦτο καὶ ἰδικός μου φίλος ἐκ νεανικῆς ἡλικίας
καὶ τῆς Δημοκρατίας φίλος καὶ ἐξωρίσθη μαζί σας κατὰ τὴν τελευταίαν

ἐξορίαν καὶ ἐπανῆλθε μαζί σας. Καὶ γνωρίζετε βέβαια ποῖος ἦτο ὁ Χαιρεφῶν, πόσον ὀρμητικὸς δηλαδὴ εἰς ὅ,τι ἤθελε νὰ ἐκτελέσῃ. Αὐτὸς λοιπὸν κάποτε ἐπῆγεν εἰς τοὺς Δελφούς καὶ εἶχε τὴν τόλμην νὰ ζητήσῃ τὸν ἐξῆς χρησμόν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐπανάλαμβάνω τὴν παράκλησιν, μὴ θορυβεῖτε, ὦ ἄνδρες. Ἡρώτησε δηλαδὴ, ἂν εἶναι κανεὶς σοφώτερός μου. Ἐχρησιμοδότησε δὲ ἡ Πυθία ὅτι δὲν εἶναι κανεὶς σοφώτερός μου. Αὐτὰ θὰ τὰ βεβαιώσῃ εἰς ὑμᾶς ὡς μάρτυς αὐτὸς ἐδῶ ὁ ἀδελφός του, διότι ἐκεῖνος ἔχει ἀποθάνει.

VI. Προσέξατε τώρα διατὶ τὰ λέγω αὐτά· διότι πρόκειται νὰ σᾶς ἐκθέσω ἀπὸ ποῦ προῆλθεν ἡ ἐναντίον μου διαβολή. Ἐγὼ δηλαδὴ, ὅταν ἤκουσα αὐτά, ἤρχισα νὰ σκέπτομαι ὡς ἐξῆς περίπου: τί τάχα ἐννοεῖ ὁ Θεὸς καὶ τί ὑπαινίσσεται; Διότι ἐγὼ γνωρίζω καλὰ τὸν ἑαυτόν μου, ὅτι δὲν εἶμαι οὔτε πολὺ οὔτε ὀλίγον σοφός, τί λοιπὸν ἐννοεῖ, ὅταν λέγει ὅτι ἐγὼ εἶμαι σοφώτατος; Νὰ ψεύδεται εἶναι ἀδύνατον, διότι δὲν εἶναι θεμιτὸν εἰς αὐτόν. Ἐπὶ πολὺν χρόνον λοιπὸν εὐρισκόμην εἰς ἀπορίαν, τί τάχα ἐννοεῖ, τέλος δὲ ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς δισταγμούς ἤρχισα νὰ κάμνω τὴν ἐξῆς περίπου ἔρευναν. Ἐπλησίασα κάποιον ἀπὸ τοὺς νομιζομένους ὅτι εἶναι σοφοί, μὲ τὴν ιδέαν ὅτι ἐκεῖ περισσότερον ἀπὸ ὅπουδῆποτε ἄλλου θὰ ἐλέγξω τὸ μαντεῖον καὶ θὰ ἀποδείξω εἰς τὸν χρησμόν, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι σοφώτερός μου, σὺ δὲ εἶπες ἐμένα. Ἐξετάζων λοιπὸν μετ' ἐπιμονῆς αὐτόν καὶ συζητῶν μετ' αὐτοῦ — δὲν εἶναι δὲ καθόλου ἀνάγκη νὰ ἀναφέρω τὸ ὄνομά του, πάντως ἦτο κάποιος ἀπὸ τοὺς πολιτικούς αὐτὸς μὲ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ὁποίου ἔπαθα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, αὐτὴν τὴν ἐκπληξίν — ἐσχημάτισα τὴν γνώμην ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐφαίνετο μὲν ὅτι ἦτο σοφός καὶ εἰς ἄλλους πολλοὺς καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ δὲν ἦτο. Ἐν συνεχείᾳ προσεπάθουν νὰ τοῦ δείξω, ὅτι ἐνόμιζε μὲν πῶς εἶναι σοφός, ἀλλὰ δὲν ἦτο. Ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτὸ λοιπὸν καὶ εἰς ἐκεῖνον ἔγινα μισητός καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους ἐκ τῶν παρόντων. Ὅταν δὲ τέλος πάντων ἀνεχώρησα, ἐσκεπτόμην ἐνδομύχως, ὅτι ἐγὼ εἶμαι σοφώτερος ἀπὸ αὐτόν τὸν ἄνθρωπον, διότι σχεδὸν κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο μας δὲν γνωρίζει τίποτε καλὸν καὶ ὠφέλιμον, ἀλλὰ αὐτὸς μὲν νομίζει ὅτι γνωρίζει κάτι χωρὶς νὰ γνωρίζῃ, ἐνῶ ἐγὼ οὔτε γνωρίζω οὔτε νομίζω ὅτι γνωρίζω. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἐγὼ εἶμαι σοφώτερος αὐτοῦ κατὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν λεπτομέρειαν, ὅτι ὅσα δὲν γνωρίζω, δὲν νομίζω, ὅτι τὰ γνωρίζω. Μετὰ ταῦτα ἐπλη-

σίασα κάποιον άλλον ἐκ τῶν νομιζομένων σοφωτέρων ἐκείνου καὶ ἐσχημάτισα πάλιν τὴν ἰδίαν γνώμην. Ἄλλὰ καὶ ἐδῶ ἔγινα μισητὸς καὶ εἰς ἐκεῖνον καὶ εἰς ἄλλους πολλούς.

VII. Ὑστερα πλέον ἤρχισα νὰ πλησιάζω ὅλους κατὰ σειράν. Ἄντελαμβανόμενη βεβαίως ὅτι ἐγνώμην μισητὸς καὶ ἐλυπούμην καὶ ἐφοβούμην δι' αὐτό, ἀλλὰ ἐφρόνουν ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀσχοληθῶ σοβαρώτατα μὲ τὸ νόημα τοῦ θείου χρησμοῦ. Ἐπρεπε λοιπὸν διὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ χρησμοῦ νὰ πλησιάζω ὅλους, ὅσοι ἐνομίζοντο ὅτι γνωρίζουν κάτι. Καὶ — μὰ τὸν κύνα — ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, διότι πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ ὅλην τὴν ἀλήθειαν, διεπίστωσα πραγματικῶς, κάτι παράδοξον· οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ποὺ ἐθεωροῦντο ἄριστοι εἰς τὸ ἔργον των μοῦ ἐφάνησαν, ὅταν ἐξήταζον αὐτοὺς κατὰ τὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ, ὅτι σχεδὸν ἠγνόουν τὰ πλεῖστα, ἐνῶ ἄλλοι ποὺ ἐθεωροῦντο κατώτεροι ἦσαν ἰκανώτεροι νὰ σκέπτονται λογικῶς. Πρέπει λοιπὸν νὰ σᾶς ἐκθέσω ὀλόκληρον τὴν περιπλάνησίν μου, διότι εἶχον ἐπιδοθῆ εἰς μίαν ἐπίπονον ἐργασίαν, διὰ νὰ ἐλέγξω τὸ νόημα τοῦ χρησμοῦ. Μετὰ τοὺς πολιτικούς ἐστράφημ ἔστράφημ πρὸς τοὺς ποιητὰς τῶν τραγωδιῶν καὶ τῶν διθυράμβων καὶ τοὺς ἄλλους, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐδῶ θὰ συλλάβω ἐπ' αὐτοφῶρῳ τὸν αὐτόν μου ὡς ἀμαθέστερον ἐκείνων. Ἐλάμβανον λοιπὸν ἀνὰ χεῖρας τὰ ποιήματα αὐτῶν, τὰ ὅποια μοῦ ἐφαίνετο ὅτι εἶχον ἐπέξεργασθῆ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ ἠρώτων αὐτοὺς τί ἐννοοῦν, διὰ νὰ μάθω καὶ κάτι ἀπὸ αὐτοὺς. Ἐντρέπομαι, ὦ ἄνδρες, νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν εἰπῶ. Ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῆ, ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ παρόντες θὰ ἔδιδον καλυτέρας ἀπαντήσεις, δι' ἐκεῖνα τὰ ὅποια εἶχον συνθέσει ἐκεῖνοι. Ἐσχημάτισα λοιπὸν καὶ περὶ τῶν ποιητῶν τὴν γνώμην ἐν συντομίᾳ ὅτι δὲν συνθέτουν τὰ ποιήματά των ἀπὸ σοφίαν, ἀλλ' ἀπὸ κάποιο φυσικὸν χάρισμα καὶ θείαν ἐμπνευσιν, ὅπως οἱ μάντιες οἱ ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τῶν θεῶν καὶ οἱ συνθέτοντες τοὺς χρησμούς. Διότι καὶ αὐτοὶ λέγουν πολλὰ καὶ καλά, ἀλλὰ δὲν γνωρίζουν τίποτε ἀπὸ ὅσα λέγουν. Κάτι παρόμοιον μοῦ ἐφάνη ὅτι παθαίνουν καὶ οἱ ποιηταί, ἀντελήφθη δὲ συγχρόνως, ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς ποιήσεως ἐνομίζον, ὅτι ἦσαν σοφώτατοι ἄνθρωποι καὶ διὰ τὰ ἄλλα ζητήματα, διὰ τὰ ὅποια δὲν ἦσαν. Ἀνεχώρουν λοιπὸν καὶ ἀπὸ αὐτοὺς μὲ τὴν γνώμην, ὅτι εἶμαι ἀνώτερος αὐτῶν κατὰ τὴν ἰδίαν λεπτομέρειαν ποὺ ἤμην ἀνώτερος καὶ τῶν πολιτικῶν.

VIII. Εἰς τὸ τέλος πλέον ἤρχισα νὰ μεταβαίνω καὶ πρὸς τοὺς χειροτέχνους, διότι εἶχον συναίσθησιν, ὅτι δὲν γνωρίζω σχεδὸν τίποτε, ἐνῶ αὐτοὺς ἤμην βέβαιος, ὅτι θὰ τοὺς εὔρισκον νὰ γνωρίζουν πολλὰ καὶ καλά. Καὶ ὡς πρὸς τοῦτο βέβαια δὲν ἠπατήθην· αὐτοὶ ἐγνώριζον ὅσα ἐγὼ ἠγνόουν καὶ κατὰ τοῦτο ἦσαν σοφώτεροί μου. Ἄλλὰ, ὦ ἄνδρες, Ἀθηναῖοι, ἀντελήφθην ὅτι καὶ οἱ καλοὶ τεχνίται εἶχον τὸ ἴδιον ἐλάττωμα μὲ τοὺς ποιητὰς. Ὁ καθένας, ἐπειδὴ ἐχρησιμοποιοῦει καλὰ τὴν τέχνην του, εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτὸν του σοφώτατον καὶ ὡς πρὸς τὰ ἄλλα ζητήματα, τὰ σπουδαιότατα. Καὶ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο ἐπεσχίαζε τὴν πραγματικὴν σοφίαν των, τόσον, ὥστε νὰ ἐρωτῶ τὸν ἑαυτὸν μου ἐξ ὀνόματος τοῦ χρησμοῦ, ποῖον ἀπὸ τὰ δύο θὰ ἐδεχόμην· νὰ μείνω εἰς τὴν κατάστασιν πού εἶμαι, χωρὶς νὰ ἔχω οὔτε τὴν σοφίαν των οὔτε τὴν ἀμάθειάν των ἢ νὰ τὰ ἔχω καὶ τὰ δύο ὅπως ἐκεῖνοι; Ἔδωσα δὲ τὴν ἀπόκρισιν καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν μου καὶ εἰς τὸν χρησμόν, ὅτι μοῦ εἶναι ὠφέλιμον νὰ μείνω εἰς τὴν κατάστασιν πού εἶμαι.

IX. Ἀπὸ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἔρευναν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγεννήθησαν ἐναντίον μου πολλὰ μίση ἐπικινδυνότατα καὶ βαρύτατα, ὥστε νὰ προέλθουν ἐξ αὐτῶν πολλαὶ συκοφαντίαι καὶ νὰ μοῦ ἀποδοθῇ ἡ ὀνομασία τοῦ σοφοῦ. Διότι οἱ ἐκάστοτε παρόντες νομίζουν, ὅτι εἶμαι σοφός, εἰς τὰ ζητήματα εἰς τὰ ὅποια ἐξελέγχω τοὺς ἄλλους, ἐνῶ ἀποδεικνύεται, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι εἰς τὴν πραγματικὴν σοφίαν εἶναι μόνον ὁ Θεὸς καὶ τὸ νόημα τοῦ χρησμοῦ εἶναι τοῦτο, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη σοφία ἔχει ἐλαχίστην ἀξίαν ἢ μᾶλλον οὐδεμίαν. Καὶ φαίνεται ὅτι ὁ χρησμός δὲν ἀναφέρεται προσωπικῶς εἰς τὸν Σωκράτη, ἀλλὰ χρησιμοποιοῦ τὸ ὄνομά μου φέρων ἐμὲ ὡς παράδειγμα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ εἰπῇ : ὦ ἄνθρωποι, σοφώτατος εἶναι ὅποιος ἀπὸ σᾶς ἔχει κατανοήσει, ὅπως ὁ Σωκράτης, ὅτι ἡ σοφία του πραγματικὰ δὲν ἀξίζει τίποτε. Αὐτὴν τὴν ἔρευναν ἐξακολουθῶ ἐγὼ καὶ τώρα ἀκόμη νὰ κάμνω κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ καὶ περιεργόμενος ἐξετάζω ὅποιονδήποτε ἐντόπιον ἢ ξένον, πού νομίζω ὅτι εἶναι σοφός, καὶ ὅταν μοῦ φανῇ ὅτι δὲν εἶναι, ἐκτελῶν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑποδεικνύω, ὅτι δὲν εἶναι σοφός. Καὶ ἕνεκα τῆς φροντίδος αὐτῆς οὔτε μὲ κανένα ζήτημα τῆς πόλεως μοῦ ἐδόθη εὐκαιρία νὰ ἀσχοληθῶ σοβαρῶς, οὔτε μὲ τὰς ἀνάγκας τοῦ οἴκου μου, ἀλλὰ εὔρισκομαι εἰς μεγίστην πενίαν διὰ τὴν ἀφοσίωσίν μου εἰς τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ.

X. 'Ως νὰ μὴ ἔφθανον δὲ αὐτά, οἱ νέοι ποῦ ἔχουν πολὺν χρόνον διαθέσιμον, οἱ υἱοὶ τῶν πλουσιωτάτων, μὲ παρακολουθοῦν αὐθορμήτως καὶ ὄχι μόνον εὐχαριστοῦνται νὰ ἀκούουν τὴν ἐξέτασιν τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι πολλὰς φορὰς μιμούμενοι ἐμένα ἐπιχειροῦν νὰ ἐξετάζουσι ἄλλους. Νομίζω δέ, ὅτι εὐρίσκουν μεγάλην ἀφρονίαν ἀνθρώπων, ποῦ πιστεύουν μὲν ὅτι γνωρίζουν κάτι ἀξιόλογον, ἀλλὰ γνωρίζουν ἢ ὀλίγα ἀσήμαντα ἢ τίποτε. Κατόπιν οἱ ἐλεγχόμενοι ἀπὸ αὐτοὺς ὀργίζονται ὄχι ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ των ἀλλ' ἐναντίον ἐμοῦ καὶ λέγουν ὅτι ὁ Σωκράτης εἶναι ἕνας κάκιστος ἀνθρώπος καὶ διαφθείρει τοὺς νέους. Καὶ ὅταν κανεὶς τοὺς ἐρωτᾷ μὲ ποίας πράξεις καὶ μὲ ποίαν διδασκαλίαν, δὲν ἔχουν τίποτε νὰ εἰποῦν καὶ εὐρίσκονται ἐν ἀγνοίᾳ, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ φαίνωνται ἀγνοοῦντες λέγουν αὐτὰ τὰ πρόχειρα, ποῦ λέγονται ἐναντίον ὅλων τῶν φιλοσοφούντων, ὅτι δηλαδὴ διαφθείρει τοὺς νέους ἐρευνητῶν τὰ οὐράνια φαινόμενα καὶ τὰ ὑπὸ τὴν γῆν καὶ διδάσκων αὐτοὺς νὰ μὴ πιστεύουν εἰς τοὺς θεοὺς καὶ νὰ παρουσιάξουν τὸ ἄδικον ὡς δίκαιον. Διότι εἶναι βέβαιον, ὅτι δὲν θὰ εἶχον διάθεσιν νὰ εἰποῦν τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἀποκαλύπτονται ὡς προσποιούμενοι ὅτι γνωρίζουν κάτι, ἐνῶ δὲν γνωρίζουν τίποτε.

Ἐπειδὴ λοιπὸν κατὰ τὴν γνώμην μου ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ἀλαζόνες καὶ ὀξύθυμοι καὶ πολλοὶ καὶ ὁμιλοῦν περὶ ἐμοῦ μὲ σύστημα καὶ μὲ πειστικότητα, ἔχουν γεμίσει τὰ ὦτά σας μὲ τὴν μακροχρόνιον καὶ ἐπιμονον διαβολὴν των. Ἐξ ὀνόματος αὐτῶν ἐπετέθησαν ἐναντίον μου καὶ ὁ Μέλητος, ὁ Ἄνυτος καὶ ὁ Λύκων. Ὁ Μέλητος ἀγανακτῶν ἐναντίον μου διὰ τοὺς ποιητάς, ὁ Ἄνυτος διὰ τοὺς χειροτέχνους καὶ τοὺς πολιτικούς καὶ ὁ Λύκων διὰ τοὺς ῥήτορας. Ὡστε, ὅπως ἔλεγον εἰς τὴν ἀρχήν, θὰ μοῦ ἐφαίνετο θαῦμα, ἐὰν κατώρθωνα εἰς τόσον ὀλίγην ὥραν νὰ ἐξαφανίσω ἀπὸ τὸν νοῦν σας διαβολὴν, ἢ ὅποια ἔχει λάβει τοιαύτας διαστάσεις.

Αὕτη εἶναι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἡ ἀλήθεια διὰ σᾶς (τοὺς δικαστάς). Καὶ τὴν εἶπα ὅλην χωρὶς νὰ ἀποκρύψω καὶ χωρὶς νὰ μετριάσω τίποτε, οὔτε μέγα οὔτε μικρόν. Γνωρίζω βεβαίως, ὅτι ἡ ἀλήθεια αὕτη μὲ κάμνει μισητόν. Τοῦτο ὅμως ἀποδεικνύει ὅτι λέγω τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ἐναντίον μου διαβολὴ καὶ αὐτὰ τὰ αἰτία της. Καὶ ἐὰν ἐξετάσετε αὐτὰ εἴτε τῶρα εἴτε εἰς τὸ μέλλον, ἔτσι θὰ τὰ εὑρετε.

Ἀνασκευὴ τῆς κατηγορίας τοῦ Μέλητου.

XI. Δι' ἐκεῖνα λοιπὸν ποῦ μὲ κατηγοροῦν οἱ πρῶτοι κατήγοροί μου ἄς εἶναι ἀρκετὰ ὅσα εἶπα ὡς ἀπολογία μου ἐνώπιόν σας. Τώρα θὰ προσπαθῶ νὰ ἀπολογηθῶ πρὸς τὸν Μέλητον, τὸν ἐνάρετον καὶ φιλόπατριν, καθὼς λέγει, καὶ τοὺς μετέπειτα κατηγόρους. Ἄς ἐξετάσωμεν δηλαδὴ τὴν ἔνορκον καταγγελίαν τούτων, ὡσὰν νὰ εἶναι ἄλλοι κατήγοροι. Ἡ διατύπωσις εἶναι περίπου ἡ ἐξῆς : λέγει ὅτι ὁ Σωκράτης, διαπράττει ἔγκλημα, διότι διαφθείρει τοὺς νέους καὶ διότι δὲν πιστεύει εἰς τοὺς θεοὺς ποῦ πιστεύει ἡ πόλις, ἀλλὰ πιστεύει ἄλλας θεότητας νέας. Ἡ κατηγορία εἶναι τοιαύτη περίπου καὶ ἄς ἐξετάσωμεν τὰ στοιχεῖα τῆς ἕνα - ἕνα.

Λέγει λοιπὸν, ὅτι διαπράττω ἔγκλημα, διότι διαφείρω τοὺς νέους. Ἐγὼ ὅμως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἰσχυρίζομαι ὅτι διαπράττει ἔγκλημα ὁ Μέλητος, διότι ἀστειεύεται περὶ ζητημάτων σοβαρῶν, δηλαδὴ μὲ ἐλαφρὰν συνείδησιν ἐμπλέκει ἄλλους ἀνθρώπους εἰς δίκας, προσποιούμενος ὅτι σπουδαιολογεῖ καὶ ἐνδιαφέρεται περὶ ζητημάτων, διὰ τὰ ὅποια καθόλου δὲν ἐφρόντισεν ἕως τώρα. Ὅτι δὲ τοῦτο εἶναι ὅπως τὸ λέγω, θὰ προσπαθῶ νὰ τὸ κάμω φανερὸν καὶ πρὸς ὑμᾶς.

XII. Κάμε μου τὴν χάριν, ὦ Μέλητε, καὶ εἰπέ μου· σὲ ἐνδιαφέρει ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὸ πῶς οἱ νέοι θὰ γίνουν ἄριστοι ; — Βεβαιότατα. Ἐμπρὸς λοιπὸν εἰπέ πρὸς αὐτοὺς (τοὺς δικαστάς), ποῖος κάμνει τοὺς νέους καλυτέρους. Εἶναι βέβαια φανερὸν πῶς τὸ γνωρίζεις, ἐφ' ὅσον σὲ ἐνδιαφέρει. Διότι, ἀφοῦ ἀνεκάλυψες αὐτὸν ποῦ τοὺς διαφθείρει, καθὼς λέγεις, καὶ μὲ ἔφερες κατηγορούμενον ἐνώπιον αὐτῶν ἐδῶ, λέγε τώρα καὶ φανέρωσε εἰς αὐτούς, ποῖος τοὺς κάμνει καλυτέρους. Βλέπεις, ὦ Μέλητε, ὅτι σιωπᾶς καὶ δὲν εἶσαι εἰς θέσιν νὰ ἀπαντήσης. Καὶ ὅμως δὲν νομίζεις ὅτι τοῦτο εἶναι ἐντροπὴ καὶ ἀποδεικνύει τρανῶς αὐτὸ ποῦ λέγω ἐγὼ, ὅτι δηλαδὴ δὲν ἐνδιεφέρθης καθόλου διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο ; Λέγε λοιπὸν, φίλε, ποῖος τοὺς κάμνει καλυτέρους ; — Οἱ νόμοι. — Μὰ δὲν ἐρωτῶ αὐτό, φίλτατε, ἀλλὰ ποῖος ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος γνωρίζει πρῶτα - πρῶτα καὶ τοὺς νόμους. — Αὐτοί, οἱ δικασταί, ὦ Σωκράτη. — Πῶς εἶπες, ὦ Μέλητε, αὐτοὶ ἐδῶ εἶναι ἱκανοὶ νὰ μορφώνουν τοὺς νέους καὶ νὰ τοὺς κάμνουν καλυτέρους ; — Μάλιστα. — Ὅλοι ἢ μήπως μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ναί

καὶ μερικοὶ ὄχι; — "Ὀλοι. — "Ὡραῖα τὰ λέγεις, μὰ τὴν "Ἡραν, καὶ παρου-
 σιάζεις μεγάλην ἀφθονίαν ὠφελούντων. Ἄλλὰ δὲν μᾶς λέγεις, αὐτοὶ
 ἐδῶ οἱ ἀκροαταὶ κάμνουν τοὺς νέους καλυτέρους ἢ ὄχι; — Καὶ αὐτοί.
 — Οἱ βουλευταί; — Καὶ οἱ βουλευταί. — Ἄλλὰ μήπως, ὦ Μέλητε, ὅσοι
 λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου διαφθείρουν τοὺς νέους;
 "Ἡ καὶ ἐκεῖνοι ὅλοι τοὺς κάμνουν καλυτέρους; — Καὶ ἐκεῖνοι. — Καθὼς
 φαίνεται λοιπὸν ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι ἐκτὸς ἐμοῦ κάμνουν τοὺς νέους ἀρί-
 στους πολίτας, καὶ μόνον ἐγὼ τοὺς διαφθείρω. Αὐτὸ ἐννοεῖς; — Αὐτὸ
 ἀκριβῶς ἐννοῶ, χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν. — Πολὺ δυστυχησμένον
 μὲ θεωρεῖς. Ἄλλὰ σὲ παρακαλῶ ἀπάντησέ μου ἔχεις τὴν γνώμην ὅτι
 καὶ διὰ τοὺς ἵππους τὸ ἴδιον συμβαίνει, δηλαδὴ ὅτι αὐτοὶ πού τοὺς βελ-
 τιώνουν εἶναι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅτι μόνον κάποιος τοὺς διαφθεί-
 ρει; "Ἡ ὅπως ἀντιθέτως, ἐκεῖνος πού ἤμπορεῖ νὰ τοὺς κάμνη καλυτέ-
 ρους εἶναι ἓνας, ἢ πολὺ ὀλίγοι, οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τοὺς ἵππους, ἐνῶ
 οἱ πολλοὶ ἂν ἀνακατεύωνται μὲ τοὺς ἵππους καὶ τοὺς μεταχειρίζονται,
 τοὺς χειροτερεύουν; Δὲν εἶναι βέβαιον αὐτό, ὦ Μέλητε, καὶ διὰ τοὺς
 ἵππους καὶ δι' ὅλα τὰ ἄλλα ζῶα; Ἀσφαλῶς εἶναι βέβαιον, εἴτε ἀρνη-
 θῆτε σὺ καὶ ὁ Ἄνυτος εἴτε παραδεχθῆτε. Διότι μεγάλη θὰ ἦταν ἡ εὐ-
 τυχία τῶν νέων, ἂν ἓνας μόνον τοὺς διαφθείρῃ, οἱ δὲ ἄλλοι τοὺς ὠφελῶν.
 Ἔτσι βέβαια, ὦ Μέλητε, ἀρκετὰ ἀποδεικνύεται ὅτι οὐδέποτε ἐνδια-
 φέρθηκες διὰ τοὺς νέους καὶ γίνεται ὀλοφάνερη ἡ ἀμέλεια σου, ὅτι δη-
 λαδῆ ποτὲ δὲν ἐφρόντισες διὰ τὰ ζητήματα πού κατηγορεῖς ἐναντίον μου.

XIII. Εἶπέ μας ἀκόμη, πρὸς Θεοῦ, ὦ Μέλητε, τί εἶναι καλύτερον
 νὰ κατοικῆ κανεὶς μὲ πολίτας καλοὺς ἢ κακοὺς; Ἀπάντησε, φίλε,
 γιατί δὲν σὲ ἐρωτῶ κάτι δύσκολον. Δὲν συμφωνεῖς, ὅτι οἱ κακοὶ κάμνουν
 κάτι κακὸν εἰς ὅσους ἐκάστοτε εἶναι πλησίον τους, οἱ δὲ καλοὶ κάμνουν
 κάτι καλόν; — Βεβαίότατα. — Ὑπάρχει λοιπὸν κανεὶς ὁ ὁποῖος προ-
 τιμᾷ νὰ βλάπτεται παρὰ νὰ ὠφελῆται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς συντρο-
 φιάς του; Ἀπάντησε, φίλε, διότι ὁ νόμος διατάσσει νὰ ἀπαντᾷς. Ὑπάρ-
 χει κανεὶς πού θέλει νὰ βλάπτεται; — Ὁχι βέβαια. Λοιπὸν διὰ ποῖον
 ἀπὸ τὰ δύο μὲ καταγγέλλεις ἐδῶ, ὅτι διαφθείρω τοὺς νέους καὶ τοὺς κάμνω
 κακοὺς μὲ τὸ θέλημά μου ἢ ὅτι τὸ κάμνω χωρὶς νὰ τὸ θέλω; — Ἀσφα-
 λῶς μὲ τὸ θέλημά σου. — Λοιπὸν, ὦ Μέλητε, σὺ, πού εἶσαι τόσον νέος,
 εἶσαι τόσον σοφώτερος ἀπὸ μένα, πού εἶμαι τόσον ἡλικιωμένος, ὥστε
 σὺ ἔχεις ἀντιληφθῆ ὅτι οἱ κακοὶ κάμνουν κάτι κακὸν εἰς ἐκείνους πού

ἐκάστοτε εὐρίσκονται μαζί των, οἱ δὲ καλοὶ κάτι καλόν, ἐνῷ ἐγὼ ἔχω φθάσει εἰς τόσῃν ἀμάθειαν, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζω καὶ τοῦτο ἀκόμη, ὅτι, ἂν καταστήσω κακὸν κάποιον ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ συναναστρέφομαι, θὰ κινδυνεύσω νὰ πάθω κάτι κακὸν ἀπὸ αὐτόν ; Εἶναι δυνατόν νὰ κάμνω μὲ τὴν θέλησίν μου τόσον μέγα κακὸν εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, ὅπως λέγεις σύ ; Ὡς πρὸς αὐτό, ὦ Μέλητε, ἐγὼ δὲν σὲ πιστεύω, νομίζω δὲ ὅτι καὶ κανεὶς ἄλλος. Ἄλλὰ ἦ δὲν διαφθείρω τοὺς νέους ἢ τοὺς διαφθείρω χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ὥστε σύ καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις ψεύδεσαι. Ἐὰν βέβαια διαφθείρω χωρὶς νὰ τὸ θέλω, δὲν ὑπάρχει νόμος νὰ μὲ φέρῃς εἰς τὸ δικαστήριον διὰ τοιοῦτον ἀδίκημα ἀκούσιον, ἀλλὰ ἔχεις ὑποχρέωσιν, ἀφοῦ μὲ πάρῃς ἰδιαιτέρως, νὰ μὲ διαφωτίσῃς καὶ νὰ μὲ νοουθετήσῃς, διότι εἶναι φανερόν ὅτι, ἂν διδαχθῶ, θὰ παύσω ἐκεῖνο ποὺ πράττω χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Σὺ ὅμως ἔχει μόνον ἀπέφυγες καὶ δὲν ἠθέλησες νὰ μὲ πλησιάσῃς καὶ νὰ μὲ διαφωτίσῃς, ἀλλὰ καὶ μὲ ἔφερες κατηγορούμενον ἐδῶ, ὅπου ὁ νόμος ὀρίζει νὰ φέρουν ἐκείνους ποὺ χρειάζονται τιμωρίαν καὶ ἔχει διδασκαλίαν.

XIV. Λοιπόν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀπεδείχθη αὐτὸ ποὺ ἔλεγον, ὅτι ὁ Μέλητος δὲν ἔδειξε ποτὲ δι' αὐτὰ τὰ ζητήματα κανένα ἐνδιαφέρον, οὔτε μεγάλο οὔτε μικρόν. Ἐν τούτοις λέγε μας ἀκόμη, ὦ Μέλητε, πῶς ἐννοεῖς ὅτι διαφθείρω τοὺς νέους ; Μήπως σύμφωνα μὲ τὴν διατύπωσιν τῆς καταγγελίας ποὺ ἔκαμες, ἐννοεῖς ὅτι τοὺς διαφθείρω διδάσκων αὐτοὺς νὰ μὴ πιστεύουν τοὺς θεοὺς, τοὺς ὁποίους πιστεύει ἡ πόλις, ἀλλὰ νὰ πιστεύουν ἄλλας νέας θεότητας ; Δὲν λέγεις ὅτι διδάσκων αὐτὰ τοὺς διαφθείρω ; — Βεβαιότατα, αὐτὰ ἀκριβῶς λέγω. — Λοιπόν, ἐν ὀνόματι αὐτῶν τούτων τῶν θεῶν, ὦ Μέλητε, περὶ τῶν ὁποίων τώρα γίνεται λόγος, ὠμίλησε σαφέστερον καὶ πρὸς ἐμένα καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, διότι ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ νὰ καταλάβω ποῖον ἀπὸ τὰ δύο ἐννοεῖς. Μήπως ὅτι ἐγὼ διδάσκω τοὺς νέους νὰ πιστεύουν, ὅτι ὑπάρχουν κάποιοι θεοὶ καὶ ἐπομένως παραδέχομαι καὶ ἐγὼ θεοὺς καὶ δὲν εἶμαι ἐντελῶς ἄθεος, οὔτε ἐνοχος τοιαύτης παρανομίας, δὲν πιστεύω ὅμως τοὺς θεοὺς ποὺ πιστεύει ἡ πόλις, ἀλλὰ κάποιους ἄλλους καὶ μοῦ ἀποδίδεις αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν κατηγορίαν, ὅτι διδάσκω ἄλλους θεοὺς ; Ἡ μήπως μὲ κατηγορεῖς, ὅτι δὲν παραδέχομαι καθόλου θεοὺς καὶ διδάσκω αὐτὰ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ; — Αὐτὸ ἐννοῶ, ὅτι δὲν παραδέχεσαι καθόλου θεοὺς. — Ὡ ἀξιοθαύμαστε Μέλητε, πρὸς ποῖον σκοπὸν

τὰ λέγεις αὐτά ; Ὡστε λοιπὸν ἐγὼ δὲν πιστεύω, ὅτι εἶναι θεοὶ οὔτε ὁ ἥλιος, οὔτε ἡ σελήνη ὅπως πιστεύουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ; — Μὰ τὸν Δία, ὦ ἄνδρες δικασταί, δὲν πιστεύει, διότι λέγει ὅτι ὁ μὲν ἥλιος εἶναι λίθος, ἡ δὲ σελήνη γῆ.—Τοῦ Ἄναξαγόρου νομίζεις πὼς εἶσαι κατήγορος, φίλε Μέλητε, καὶ τόσον καταφρονεῖς αὐτοὺς ἐδῶ (τοὺς δικαστάς) καὶ τόσον τοὺς νομίζεις ἀγραμμάτους, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζουν, ὅτι τὰ βιβλία τοῦ Ἄναξαγόρου τοῦ Κλαζομενίου εἶναι γεμάτα ἀπὸ αὐτὰς τὰς θεωρίας ; Καὶ περιμένουν οἱ νέοι νὰ μάθουν ἀπὸ μένα αὐτά, πὺ μποροῦν νὰ τὰ ἀγοράσουν ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα τοῦ Θεάτρου δίδοντες τὸ πολὺ μίαν δραχμὴν καὶ νὰ γελοῦν εἰς βάρος τοῦ Σωκράτους, ἐὰν προσποιῆται ὅτι εἶναι ἰδικαί του γινῶμαι, ἀφοῦ μάλιστα εἶναι τόσον παράλογοι ; Ἄλλὰ, ἐν ὀνόματι τοῦ Διὸς αὐτὴν τὴν γνώμην ἔχεις δι' ἐμέ, ὅτι δὲν παραδέχομαι καθόλου πὼς ὑπάρχει θεός ; — Μὰ τὸν Δία, δὲν παραδέχεσαι τίποτε οὔτε ἴχνος.—Λέγεις πράγματα πὺ δὲν ἤμπορεῖ νὰ τὰ πιστεῦσῃ κανεὶς, ὦ Μέλητε, καὶ πρὸ πάντων, κατὰ τὴν γνώμην μου, οὔτε σὺ ὁ ἴδιος. Ἔχω τὴν γνώμην, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀναιδὴς καὶ θρασύς καὶ ἔκαμε αὐτὴν τὴν καταγγελίαν μόνον καὶ μόνον ἀπὸ ἀναιδείαν καὶ θρασύτητα καὶ νεανικὴν ἐπιπολαιότητα. Διότι ὁμοιάζει μὲ ἄνθρωπον, πὺ συνθέτει αἰνίγμα καὶ θέλει νὰ δοκιμάσῃ «τάχα θὰ καταλάβῃ ὁ περίφημος σοφὸς Σωκράτης, ὅτι ἐγὼ ἀστειεύομαι καὶ ἀντιφάσκω πρὸς τὸν ἑαυτὸν μου ἢ θὰ ἐξαπατήσω καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους ἀκροατάς;» Μοῦ φαίνεται δηλαδὴ ὅτι εἰς τὴν καταγγελίαν του ἀντιφάσκει πρὸς τὸν ἑαυτὸν του, ὡσὰν νὰ λέγῃ «διαπράττει ἀδίκημα ὁ Σωκράτης, διότι δὲν πιστεύει θεοὺς, ἀλλὰ πιστεύει θεοὺς». Καὶ τοῦτο βέβαια εἶναι χαρακτηριστικὸν ἀστειευομένου.

XV. Κοιτάξατε, ὦ ἄνδρες, μαζί μου, πὼς ἐσχημάτισα τὴν γνώμην, ὅτι λέγει αὐτά. Σὺ δέ, ὦ Μέλητε, κάμε μας τὴν χάριν νὰ ἀποκριθῆς. Καὶ ἂς ἔχετε πάντοτε κατὰ νοῦν αὐτὸ πὺ σὰς παρεκάλεσα κατ' ἀρχάς, νὰ μὴ μοῦ δημιουργῆτε θόρυβον, ἂν διεξάγω τὴν συζήτησιν κατὰ τὸν συνηθισμένον μου τρόπον. Ὑπάρχει κανεὶς, ὦ Μέλητε, ὁ ὁποῖος πιστεύει, ὅτι ὑπάρχουν ἀνθρώπινα πράγματα, ἀλλὰ δὲν πιστεύει, ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι ; Ἄς ἀπαντᾷ, ὦ ἄνδρες, καὶ ἂς μὴ λέγῃ ἄλλα τῶν ἄλλων διὰ νὰ κάμῃ θόρυβον. Ὑπάρχει κανεὶς πὺ δὲν παραδέχεται ὅτι ὑπάρχουν ἵπποι, ἀλλὰ παραδέχεται πὼς ὑπάρχουν ἵππικὰ πράγματα ; Ἢ νὰ μὴν παραδέχεται αὐλητάς καὶ νὰ παραδέχεται αὐλητικὰ πρά-

γματα; Δὲν ὑπάρχει, ἄριστε ἄνθρωπε. Τὸ λέγω ἐγὼ διὰ σέ καὶ διὰ τοὺς ἄλλους ἐδῶ, ἀφοῦ σὺ δὲν θέλεις, νὰ ἀποκρίνεσαι. Ἄλλ' ἀποκρίσου τοῦ-
λάχιστον εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ πιστεύει ὅτι ὑπάρ-
χουν δαιμόνια, ἀλλὰ δὲν πιστεύει, ὅτι ὑπάρχουν δαίμονες; — Δὲν ὑπάρ-
χει. — Πόσον μὲ ἠὐχαρίστησες, ποὺ ἀπεκρίθης τέλος πάντων πιεζό-
μενος ἀπὸ αὐτοὺς ἐδῶ. Λοιπὸν παραδέχεται πὼς πιστεύω καὶ διδάσκω
δαιμόνια, εἴτε νέα εἴτε παλαιά. Πάντως κατὰ τὴν ὁμολογίαν σου πι-
στεύω δαιμόνια, καὶ μάλιστα ἐβεβαίωσες τοῦτο ἐνόρκως ἐνώπιον τοῦ
ἄρχοντος. Ἐφ' ὅσον δὲ πιστεύω δαιμόνια, ἀσφαλῶς εἶμαι ἠναγκασμέ-
σμενος νὰ πιστεύω καὶ δαίμονας. Δὲν εἶναι ἔτσι; Ἔτσι εἶναι. Σὲ θεω-
ρῶ συμφωνοῦντα, ἀφοῦ δὲν ἀπαντᾷς. Τοὺς δαίμονας, ἂν δὲν ἀπατώμαι,
τοὺς νομίζομεν θεοὺς ἢ υἱοὺς θεῶν; Συμφωνεῖς ἢ ὄχι; — Βεβαιότατα.
— Λοιπὸν ἀφοῦ πιστεύω πὼς ὑπάρχουν δαίμονες, ὅπως συμφωνεῖς
καὶ σὺ, ἐὰν μὲν οἱ δαίμονες εἶναι κάποιοι θεοί, τότε ἐπιβεβαιώνεται
αὐτὸ ποὺ λέγω, ὅτι σὺ συνθέτεις αἰνίγματα καὶ ἀστειεύεσαι μὲ τὸ νὰ
λέγῃς, ὅτι ἐγὼ δὲν πιστεύω θεοὺς καὶ ἐν συνεχείᾳ ὅτι πιστεύω θεοὺς,
ἀφοῦ βέβαια πιστεύω πὼς ὑπάρχουν δαίμονες. Ἐὰν πάλιν οἱ δαίμονες
εἶναι νόθα τέκνα θεῶν, ἢ ἐκ νυμφῶν ἢ ἐκ τινων ἄλλων γυναικῶν, τῶν
ὁποίων τέκνα ὀνομάζονται, ποῖος ἄνθρωπος θὰ ἐπίστευεν ὅτι ὑπάρχουν
τέκνα θεῶν, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν θεοί; Τοῦτο θὰ ἦτο παράλογον, ὅπως
ἐὰν παρεδέχετο κανεὶς ὅτι ὑπάρχουν τέκνα τῶν ἵππων ἢ τῶν ὄνων,
ἀλλὰ δὲν παρεδέχετο, ὅτι ὑπάρχουν ἵπποι ἢ ὄνοι. Λοιπὸν Μέλητε, ἐξά-
παντος σὺ ἔκαμες αὐτὴν τὴν καταγγελίαν ἢ διὰ νὰ δοκιμάσῃς τὴν νο-
ημοσύνην ἐμοῦ καὶ τῶν δικαστῶν, ἢ διότι δὲν εὗρισκες ἐναντίον μου
οὐδεμίαν ἀληθῆ παρανομίαν. Ἄλλὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς τρόπος νὰ πεί-
σῃς οἰοδηποτε ἄνθρωπον, ἔστω καὶ μὲ ὀλίγον νοῦν, ὅτι εἶναι δυνατόν
ἓνας ἄνθρωπος νὰ πιστεῦῃ εἰς δαιμόνια καὶ θεῖα, ὁ ἴδιος δὲ νὰ μὴ πι-
στεύῃ μήτε δαίμονες μήτε θεοὺς.

Δ'

Δικαιολογία τοῦ Σωκράτους διὰ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς του.

XVI. Ἐπομένως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ ὅτι δὲν εἶμαι ἔνοχος
τῆς παρανομίας, διὰ τὴν ὁποίαν μὲ κατηγορεῖ ὁ Μέλητος, δὲν χρειά-
ζεται, κατὰ τὴν γνώμην μου, μακρὰν ἀπολογία, ἀλλὰ εἶναι ἀρκετὰ ὅσα
ἐλέγχθησάν. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ εἶπα προηγουμένως, ὅτι δηλαδὴ ἐδη-

μιουργήθη ἐναντίον μου μεγάλο μῖσος καὶ μάλιστα ἐκ μέρους πολλῶν ἀνθρώπων, νὰ εἰσθε βέβαιοι, ὅτι εἶναι ἀληθές. Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ με καταδικάσῃ, ἂν βέβαια με καταδικάσῃ, δὲν εἶναι ὁ Μέλητος καὶ ὁ Ἄνυτος, ἀλλὰ ἡ διαβολὴ καὶ ὁ φθόνος τῶν πολλῶν. Αὐτά, καθὼς γνωρίζετε, καὶ πολλοὺς ἄλλους καλοὺς πολίτας κατεδίκασαν, νομίζω δὲ ὅτι καὶ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ καταδικάζουν· δὲν ὑπάρχει δὲ κανεὶς φόβος νὰ σταματήσῃ εἰς ἐμένα τὸ κακόν.

Ἴσως λοιπὸν μοῦ εἶπη κανεὶς: «ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, Σωκράτη, δὲν ἐντρέπεσαι νὰ ἀσχολῆσαι με ἀσχολίαν, ἐκ τῆς ὁποίας τώρα κινδυνεύεις νὰ ἀποθάνῃς;» Ἐγὼ θὰ εἶδον εἰς αὐτὸν τὴν ἐξῆς δικαίαν ἀπάντησιν: «δὲν ὀμιλεῖς ὡσὰν φρόνιμος, ἄνθρωπέ μου, ἂν νομίζῃς ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει κάποιαν ἀξίαν, ἔστω καὶ μικράν, πρέπει νὰ λογαριάσῃ τὸν κίνδυνον τῆς ζωῆς ἢ τὸν θάνατον καὶ ὄχι νὰ ἐξετάσῃ τοῦτο μόνον εἰς τὰς πράξεις του, ἂν αὐταὶ εἶναι δίκαιαι ἢ ἀδικοί, καὶ ἂν εἶναι πράξεις χρηστοῦ ἀνθρώπου ἢ φαύλου. Διότι σύμφωνα με τοὺς λόγους σου θὰ ἦσαν φαῦλοι καὶ ὅσοι ἡμίθεοι ἐφονεύθησαν εἰς τὴν Τροίαν καὶ πρὸ πάντων ὁ υἱὸς τῆς Θέτιδος, ὁ ὅποιος τόσον πολὺν κατεφρόνησε τὸν κίνδυνον, διὰ νὰ μὴ παραδεχθῆ κατὰ ταπεινωτικόν, ὥστε, ὅταν ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ποὺ ἦτο θεά, βλέπουσα αὐτὸν νὰ βιάζεται νὰ φονεύσῃ τὸν Ἔκτορα, τοῦ εἶπε τὰ ἐξῆς περίπου, ὅπως μοῦ ἔρχονται εἰς τὸ νοῦν: «ὦ παιδί μου, ἂν ἐκδικηθῆς, τὸν φόνον τοῦ φίλου σου τοῦ Πατρόκλου καὶ φονεύσῃς τὸν Ἔκτορα, θὰ φονευθῆς καὶ ὁ ἴδιος. Διότι ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἔκτορος ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ ἰδικοῦ σου θανάτου». Ἐκεῖνος ὅμως μόλις τὰ ἤκουσεν ἠδιαφόρησεν ἐντελῶς διὰ τὸν κίνδυνον καὶ τὸν θάνατον, διότι ἐφοβήθη περισσύτερον τὸ νὰ ζῆ ὡσὰν δειλὸς καὶ νὰ μὴν κάμνῃ τὸ καθήκον του πρὸς τοὺς φίλους του, καὶ ἀπήντησεν: «ἄς τιμωρῆσω τὸν ἀδικοῦντα καὶ ἄς ἀποθάνω τώρα ἀμέσως, νὰ μὴ μένω καταγέλαστος ἐδῶ εἰς τὰ καμπυλόπρωρα πλοῖα, ὡσὰν βάρος τῆς γῆς». Μήπως νομίζεις, κύριε, ὅτι αὐτὸς ἐφρόντισε νὰ ἀξασφαλισθῆ ἀπὸ τὸν κίνδυνον καὶ τὸν θάνατον; Διότι τὸ ἀληθές εἶναι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι τὸ πραγματικόν καθήκον εἶναι τὸ ἐξῆς: ὅπου καθένας τοποθετήσῃ τὸν ἑαυτὸν του ἢ διότι ὁ ἴδιος τὸ ἐνόμισε καλύτερον ἢ διότι ἐτάχθη ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος, ἐκεῖ πρέπει κατὰ τὴν γνώμην μου νὰ μένῃ ἀκλόνητος καὶ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν κίνδυνον, χωρὶς νὰ φοβῆται οὔτε θάνατον οὔτε τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον τὴν ἐντροπήν.

XVII. Ἐγὼ λοιπὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, θὰ διέπραττον φανερόν

ἀμάρτημα, ἐάν, ὅταν μὲν οἱ στρατηγοί, τοὺς ὁποίους σεῖς ἐξελέξατε νὰ εἶναι ἀρχηγοὶ μου, μὲ ἔταξαν εἰς τὴν Ποτίδαιαν καὶ εἰς τὴν Ἀμφίπολιν καὶ εἰς τὸ Δῆλιον, τότε ἔμενον καὶ ἐγώ, ὅπως καὶ κάθε ἄλλος, καὶ ἐκινδύνευσον νὰ φονευθῶ, ὅταν δὲ μὲ διέταξεν ὁ Θεός, ὅπως ἐγὼ ἐνόμισα καὶ ἐπίστευσα, νὰ ζῆσω τὴν ζωὴν μου ἀσχολούμενος μὲ τὴν φιλοσοφίαν καὶ ἐξετάζων τὸν ἑαυτὸν μου καὶ τοὺς ἄλλους, ἐάν τότε ἐγινόμεν λιποτάκτης ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ θανάτου ἢ ἄλλου τινὸς κακοῦ. Φοβερὸν θὰ ἦτο τὸ ἀμάρτημα καὶ πραγματικῶς, τότε δικαίως θὰ μὲ κατηγορεῖ κανεὶς εἰς τὸ δικαστήριον, ὅτι δὲν πιστεύω εἰς θεοὺς ὡς ἀπειθῶν εἰς τὸν χρησμὸν καὶ φοβούμενος τὸν θάνατον καὶ νομίζων ὅτι εἶμαι σοφὸς χωρὶς νὰ εἶμαι. Διότι τὸ νὰ φοβῆται κανεὶς τὸν θάνατον, ὧ ἄνδρες, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ νομίζῃ, ὅτι εἶναι σοφὸς χωρὶς νὰ εἶναι· εἶναι δηλαδή τὸ νὰ νομίζῃ, ὅτι γνωρίζει ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν γνωρίζει. Διότι κανεὶς δὲν γνωρίζει διὰ τὸν θάνατον, οὔτε ἂν εἶναι τὸ μέγιστον ἀγαθὸν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν φοβοῦνται δὲ ὅλοι, ὡς νὰ εἶναι βέβαιοι, ὅτι εἶναι τὸ μέγιστον κακόν. Καὶ τοῦτο βεβαίως εἶναι ἐπονείδιστος ἀμάθεια, τὸ νὰ νομίζῃ κανεὶς, ὅτι γνωρίζει ἐκεῖνα πού δὲν γνωρίζει· Ἐγὼ ὅμως, ὧ ἄνδρες, καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ κατὰ τοῦτο διαφέρω ἀπὸ τοὺς πολλοὺς καὶ κατὰ τοῦτο ἴσως ἰσχυρισθῶ πὼς εἶμαι σοφώτερος ἀπὸ κάποιον, ὅτι ὅπως δὲν γνωρίζω μετὰ βεβαιότητος τίποτε διὰ τὸν Ἄιδην, ἔτσι, καὶ νομίζω, ὅτι δὲν γνωρίζω. Γνωρίζω ὅμως ὅτι εἶναι κακὸν καὶ ἐπονείδιστον τὸ νὰ ἀδικῇ κανεὶς καὶ νὰ ἀπειθῇ εἰς τὸν καλύτερόν του, εἴτε θεὸν εἴτε ἄνθρωπον. Ἐνώπιον λοιπὸν τῶν κακῶν, τὰ ὁποῖα γνωρίζω ὅτι εἶναι κακά, δὲν θὰ φοβηθῶ ποτὲ καὶ δὲν θὰ προσπαθῆσω νὰ ἀποφύγω ἐκεῖνα πού δὲν γνωρίζω, ἂν κατὰ τύχην εἶναι ἀγαθὰ. Ὡστε ἂν τώρα σεῖς μὲ ἀθωώσητε ἀπορρίψαντες τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ Ἀνύτου, ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι ἦ δὲν ἔπρεπε νὰ εἰσαχθῶ καθόλου εἰς δίκην ἢ, ἐφ' ὅσον εἰσῆχθην, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ μὲ καταδικάσητε εἰς θάνατον, διότι τάχα, ἂν διαφύγω τότε πλέον οἱ υἱοὶ σας ἐφαρμύζοντες τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωκράτους ὅλοι θὰ διαφθαροῦν ἐντελῶς, ἂν, ἐπαναλαμβάνω, παρ' ὅλα ταῦτα μοῦ εἶπητε «Σωκράτη, τώρα δὲν θὰ πεισθῶμεν εἰς τὸν Ἄνυτον καὶ σὲ ἀφίνομεν ἐλεύθερον, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ μὴ ἀσχολῆσαι πλέον εἰς αὐτὴν τὴν ἐξέτασιν μήτε νὰ φιλοσοφῆς, ἐάν δὲ συλληφθῆς νὰ πράττης αὐτὰ ἀκόμη, θὰ φονευθῆς». Ἐάν λοιπὸν, ὅπως εἶπον, μὲ ἀθωώσητε ὑπὸ τοὺς ὅρους αὐτούς, θὰ σᾶς εἶπω «Ἐγώ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σᾶς ἐκτιμῶ καὶ σᾶς ἀγαπῶ, ἀλλὰ θὰ συμμορφωθῶ περισσότερον

μέ τήν διαταγήν τοῦ θεοῦ παρά μέ τήν ἰδικήν σας. Καί ἐν ὄσφ ἀναπνέω καί ἔχω δύναμιν, δέν θά παύσω νά φιλοσοφῶ καί νά σᾶς παρακινῶ καί νά σᾶς προτρέπω, ὅποιοι ἀπό σᾶς συναντῶ καί νά λέγω αὐτᾶ πού συνηθίζω, δηλαδή : «ὦ ἄριστε ἄνθρωπε, σὺ πού εἶσαι Ἀθηναῖος, πολίτης πόλεως μεγίστης καί φημισμένης διὰ τήν σοφίαν της, καί τὸ μεγαλειῶν της, δέν ἐντρέπῃσαι νά φροντίζης διὰ χρήματα, πῶς νά ἀποκτήσης περισσότερα καί διὰ δόξαν καί κοινωνικὴν ὑπόληψιν, νά μὴ ἐνδιαφέρεσαι δὲ καί νά μὴ φροντίζης καθόλου διὰ τήν πνευματικὴν σου ἀνάπτυξιν καί διὰ τήν ἀλήθειαν καί διὰ τήν ψυχὴν σου, πῶς νά γίνῃ ὅσον τὸ δυνατόν καλύτερα;». Καί ἐὰν κανεῖς μοῦ φέρῃ ἀντίρρησην καί λέγει ὅτι ἐνδιαφέρεται, δέν θά τὸν ἀφήσω ἀμέσως οὔτε θά φύγω, ἀλλὰ θά ἀρχίσω νά τὸν ἐρωτῶ καί νά τὸν ἐξετάζω καί νά τὸν ἐλέγχω καί ἂν μοῦ φαίνεται, ὅτι δέν ἔχει ἀποκτήσει ἀρετὴν, ἰσχυρίζεται ὅμως ὅτι ἔχει, θά τὸν ὀνειδίσω, ὅτι ἀποδίδει ἐλαχίστην σημασίαν εἰς τὰ σπουδαιότατα, μεγαλυτέραν δὲ εἰς τὰ ἀσημαντότερα. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν θά φέρωμαι καί πρὸς τοὺς νεωτέρους καί τοὺς πρεσβυτέρους, ὅποιοι συναντήσω, ἢ ξένον ἢ ἐντόπιον, καί περισσότερον πρὸς τοὺς ἐντοπίους, ἀφοῦ βέβαια ἔχω πρὸς αὐτοὺς καί περισσοτέραν συγγένειαν. Διότι αὐτὰ μέ διατάσσει ὁ θεός, γνωρίζετέ το καλῶς, καί ἐγὼ νομίζω, ὅτι μέχρι σήμερον δέν ἠτύχησεν ἡ πόλις νά ἀποκτήσῃ κανένα ἄλλο ἀγαθὸν μεγαλύτερον ἀπὸ τήν ἰδικήν μου ὑπηρεσίαν πρὸς τὸν θεόν. Διότι ἐγὼ περιέρχομαι τήν πόλιν χωρὶς νά πράττω τίποτε ἄλλο παρά νά συμβουλεύω καί τοὺς νεωτέρους καί τοὺς πρεσβυτέρους ἀπὸ σᾶς, νά μὴ φροντίζετε οὔτε διὰ τὰ σώματά σας οὔτε διὰ χρήματα πρωύτερα καί περισσότερον ἀπὸ τήν ψυχὴν σας, πῶς νά γίνῃ ὅσον εἶναι δυνατόν ἀρίστη. Καί λέγω ὅτι μέ τὰ χρήματα δέν ἀποκτᾶται ἀρετὴ, ἀλλὰ μέ τήν ἀρετὴν ἀποκτοῦν οἱ ἄνθρωποι καί χρήματα καί ὅλα τὰ ἄλλα ἀγαθὰ, τόσον εἰς τὸν ἰδιωτικὸν ὅσον καί εἰς τὸν δημόσιον βίον των. Ἄν λοιπὸν λέγων αὐτὰ διαφθεῖρω τοὺς νέους, ἄς τὰ θεωρήσωμεν βλαβερά. Ἄν ὅμως ἰσχυρισθῇ κανεῖς ὅτι λέγω ἄλλα καί ὄχι αὐτὰ, δέν λέγει καθόλου ἀλήθειαν. Ἐπομένως θά ἦτο δυνατόν τώρα νά σᾶς εἰπῶ: ὦ Ἀθηναῖοι, ἂν θέλετε, πεισθῆτε εἰς τὸν Ἄνυτον, ἂν δέν θέλετε, μὴ πεισθῆτε, ἂν θέλετε, ἀθωώσατέ με, ἂν δέν θέλετε, μὴ μέ ἀθωώσετε. Πάντως ἐγὼ δέν θά ἀλλάξω τρόπον ζωῆς, οὔτε ἂν πρόκηται πολλοὺς θανάτους νά ὑποστῶ.

XVIII. Μὴ θορυβεῖτε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ κάμετέ μου τήν

χάριν νά κρατήσετε αὐτό πού σᾶς παρεκάλεσα, δηλαδή νά μή θορυβῆτε δι' αὐτά πού λέγω, ἀλλά νά ἀκούετε, διότι κατὰ τήν γνώμην μου κάτι θά ὠφεληθῆτε ἀκούοντες. Πρόκειται νά σᾶς εἶπω καί μερικά ἄλλα, διὰ τά ὅποια ἴσως θά ἀρχίσετε νά φωνάζετε, ἀλλά μή τό κάμετε καθόλου αὐτό. Λέγω δηλαδή, μάθετέ το καλά, ὅτι ἂν θανατώσετε ἐμένα, πού εἶμαι ὅπως πρὸ ὀλίγου σᾶς ἐξέθεσα, θά βλάψετε πολὺ περισσότερο τοὺς ἑαυτοὺς σας παρὰ ἐμέ. Διότι ἐμένα οὔτε ὁ Μέλητος οὔτε ὁ Ἄνυτος ἔχουν τήν δύναμιν νά με βλάψουν, διότι κατὰ τήν γνώμην μου δέν εἶναι θεμιτὸν νά βλάπτεται ὁ καλύτερος ἀπὸ τὸν χειρότερον. Ἡμπορεῖ ἴσως νά με φονεύσῃ ἢ νά με ἐξορίσῃ ἢ νά μοῦ στέρησῃ τὰ πολιτικά μου δικαιώματα καί αὐτά τὰ νομίζει αὐτός, ἴσως δὲ καί μερικοὶ ἀπὸ σᾶς, μεγάλα κακά, ἐγὼ ὅμως δέν τὰ νομίζω. Κατ' ἐμέ τὸ μεγαλύτερον κακὸν εἶναι νά κἀνῃ κάποιος αὐτό πού κἀνῃ αὐτὸς ἐδῶ τώρα, δηλαδή νά προσπαθῇ νά φονεύσῃ ἕναν ἄνθρωπον ἀδίκως.

Τώρα λοιπὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δέν ἀπολογοῦμαι πλέον διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ὅπως ἴσως νομίζει κανεὶς, ἀλλ' ὀμιλῶ διὰ τὸ συμφέρον σας, μήπως μὲ τήν καταδίκην μου διαπράξετε ἀμάρτημα ὡς πρὸς τὸ δῶρον πού σᾶς ἐδώρησεν ὁ θεός. Διότι ἂν μὲ φονεύσετε, δέν θά εὔρετε εὐκόλως ἄλλον ἔτσι προσκεκολλημένον ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰς τήν πόλιν, ἀκριβῶς ὅπως — θά τὸ εἰπῶ καί ἄς εἶναι κάπως γελοῖον — εἰς ἵππον μεγάλωσιμον καί καλοῦ γένους, ἀλλὰ κάπως ναθρόν ἕνεκα τοῦ ὄγκου του χρειάζεται κάποια ἀλογόμυιγα νά τὸν ἐξυπνᾷ. Ἐτσι ἀκριβῶς ἐκόλλησεν ἐμένα ὁ θεὸς ἐπάνω εἰς αὐτήν τήν πόλιν, διὰ νά τρέχω ὅλην τήν ἡμέραν καί νά καθίζω εἰς ὅποιονδῆποτε ἀπὸ σᾶς καί συνεχῶς νά σᾶς ἐξυπνῶ καί νά σᾶς συμβουλεύω καί νά σᾶς ἐπιπλήττω. Δέν εἶναι εὐκόλον νά ἀποκτήσετε ἄλλον τέτοιον, ὦ ἄνδρες, ὡς ἐκ τούτου πεισθῆτε εἰς τοὺς λόγους μου καί μή με καταδικάσετε. Ἴσως ὅμως ἀγανακτεῖτε, ὅπως ἐκεῖνοι πού τοὺς ἐξυπνοῦν, ἐνῶ ἀκόμη νυστάζουν, καί πειθόμενοι εἰς τὸν Ἄνυτον ἴσως μὲ ἕνα κτύπημα εὐκόλως μὲ φονεύσετε, ἀλλὰ εἰς τὸν ὑπόλοιπον βίον σας θά εἴσθε διαρκῶς κοιμισμένοι, ἐκτὸς ἂν ὁ θεὸς σᾶς λυπηθῇ καί σᾶς στείλῃ κανέναν ἄλλον. Τὸ ὅτι ἐγὼ εἶμαι δῶρον τοῦ θεοῦ πρὸς τήν πόλιν, θά τὸ καταλάβετε ἀπὸ τὸ ἐξῆς : τὸ νά ἔχω δηλαδή ἐγκαταλείψει ὅλας τὰς ἰδικὰς μου ὑποθέσεις καί νά ἀνέχωμαι τήν παραμέλησιν τῶν οἰκιακῶν μου τόσα ἔτη τώρα, νά ἀσχολοῦμαι δὲ μόνον μὲ τὸ ἰδικόν σας συμφέρον πλησιάζων ἰδιαιτέρως κάθε ἕνα ἀπὸ σᾶς ὡσαν πατήρ ἢ μεγαλύτερος ἀδελφὸς καί νά σᾶς συμβουλεύω νά φροντίζετε

διὰ τὴν ἀρετὴν, τοῦτο δὲν εἶναι ἀνθρώπινον θέλημα. Καὶ εἰ μὲν εἶχον ἀπὸ αὐτὰ κάποιαν ὠφέλειαν καὶ ἐλάμβανον διὰ τὰς συμβουλὰς μου πληρωμὴν, θὰ εἶχον κάποιαν ἀνθρωπίνην δικαιολογίαν. Βλέπετε ὅμως καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι, ὅτι οἱ κατήγοροί μου, οἱ ὅποιοι μὲ τόσῃ ἀναισχυντίαν μὲ κατηγόρησαν διὰ τόσα ἄλλα, ὡς πρὸς τοῦτο δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἀποκορυφώσουν τὴν ἀναισχυντίαν των καὶ νὰ φέρουν ἐδῶ μάρτυρα, ὅτι ἐγὼ κάποτε εἰσέπραξα πληρωμὴν ἢ ἐζήτησα. Διότι, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἐγὼ παρουσιάζω ὡς μάρτυρα τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μου τὴν πενίαν μου.

XIX. Ἴσως ἤθελε φανῆ παράλογον, ὅτι ἐγὼ ἰδιαίτερος μὲν δίδω αὐτὰς τὰς συμβουλὰς περιερχόμενος τὴν πόλιν καὶ ἀνακατεύομαι εἰς τόσα πολλά, δημοσίᾳ ὅμως δὲν τολμῶ νὰ ἀνέλθω εἰς τὸ βῆμα ἐνώπιον τοῦ λαοῦ διὰ νὰ συμβουλευέσω τὴν πόλιν. Τὸ αἴτιον τούτου εἶναι ἐκεῖνο πού μὲ ἔχετε ἀκούσει πολλάκις νὰ λέγω εἰς διάφορα μέρη, ὅτι δηλαδὴ ἐκδηλώνεται μέσα μου κάτι προσερχόμενον ἀπὸ θεὸν ἢ δαίμονα, αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ὅποιον διακωμωδῶν ὁ Μέλητος ἀνέφερε καὶ εἰς τὴν καταγεγελίαν. Τοῦτο ἤρχισεν ἀπὸ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν καὶ εἶναι ἓνα εἶδος φωνῆς πού, ὅταν ἐκδηλωθῆ, μὲ ἀποτρέπει ἀπὸ αὐτὸ πού πρόκειται νὰ πράξω, δὲν ἔχει δὲ ποτὲ προτρεπτικὸν χαρακτῆρα. Αὐτὸ εἶναι πού ἐναντιώνεται καὶ δὲν μὲ ἀφίνει νὰ ἀσχοληθῶ εἰς τὰ πολιτικά, διότι γνωρίζετε πολὺ καλά, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι ἐγὼ πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχον χαθῆ, ἂν εἶχον πρὸ πολλοῦ ἐπιχειρήσει νὰ ἀναμειχθῶ εἰς τὰ πολιτικά καὶ δὲν θὰ εἶχον ὠφελήσει καθόλου οὔτε σᾶς οὔτε τὸν ἑαυτὸν μου. Καὶ μὴ ὀργίζεσθε ἐναντίον μου, ἂν λέγω τὴν ἀλήθειαν· διότι ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι κανεὶς ἄνθρωπος δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ σωθῆ, ἂν φανερά ἐναντιώνεται εἰς τὸ ἰδικόν σας ἢ εἰς οἰονδήποτε ἄλλο πλῆθος λαοῦ καὶ ἐμποδίξῃ νὰ γίνωνται εἰς τὴν πόλιν πολλαὶ ἀδικίαι καὶ παρανομίαι. Ἐπομένως εἶναι ἀνάγκη, ἐκεῖνος πού θέλει πραγματικὰ νὰ ἀγωνισθῆ διὰ τὸ δίκαιον, νὰ ζῆ ὡς ἰδιώτης καὶ νὰ μὴ ἀναμειγνύεται εἰς τὸ δημόσιον βίον, ἂν θέλῃ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του ἔστω καὶ δι' ὀλίγα ἔτη.

XX. Θὰ σᾶς παρουσιάσω δι' αὐτὰ πού εἶπα ὡς ἀποδείξεις ἀδιαφιλονικήτους ὄχι λόγους, ἀλλ' ἐκεῖνο πού σεῖς, ἐκτιμᾶτε, δηλαδὴ ἔργα. Ἀκούσατε λοιπὸν αὐτὰ πού μοῦ ἔχουν συμβῆ διὰ νὰ γνωρίζετε, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποχωρήσω εἰς οὐδένα εἰς βᾶρος τοῦ δικαίου, ἀπὸ

φόβον θανάτου και ὅτι ἡ ἀκαμψία μου ἦτο δυνατόν νὰ ἔχη ὡς ἄμεσον συνέπειαν τὸν θάνατον. Αὐτὰ ποῦ θὰ εἰπῶ εἶναι ἐνοχλητικά και ὄχι κατάλληλα διὰ δικαστήριον, ἀλλ' ὅμως ἀληθινά. Ἐγὼ δηλαδή, ὡς Ἀθηναῖοι, κανένα ἄλλο ἀξίωμα δὲν ἔλαβον εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ κάποτε ἐκληρώθην βουλευτής. Ἐτυχε δὲ ἡ φυλή μας ἡ Ἀντιοχίς νὰ πρυτανεύη, ὅταν σεῖς τοὺς δέκα στρατηγούς, ποῦ δὲν ἐσήκωσαν ἀπὸ τὴν θάλασσαν τὰ πτώματα τῶν φονευθέντων κατὰ τὴν ναυμαχίαν, ἤθέλετε νὰ τοὺς δικάσετε ὅλους μαζί, πρᾶγμα παράνομον, ὅπως ἀνεγνωρίσατε ὅλοι ἀργότερα. Τότε ἐγὼ μόνος ἀπὸ τοὺς πρυτάνεις ἠναντιώθην εἰς τὴν θέλησίν σας, διὰ νὰ ἐμποδίσω τὴν παρανομίαν, και ἐψήφισα τὸ ἀντίθετον ἀπὸ σᾶς. Ἐγίνοντο δὲ αὐτά, ἐνῶ οἱ ρήτορες ἠτοιμάζοντο νὰ καταθέσουν πρότασιν συλλήψεως και φυλακίσεώς μου, σεῖς δὲ μὲ κραυγὰς τοὺς παρεκινεῖτε, ὅμως ἐγὼ εἶχον τὴν γνώμην, ὅτι ἔχω μεγαλυτέραν ὑποχρέωσιν νὰ κινδυνεύω ὑπερασπιζόμενος τὸν νόμον και τὸ δίκαιον παρὰ νὰ ταχθῶ μὲ τὸ μέρος σας, ὅταν ἡ ἐπιθυμία σας δὲν ἦτο δίκαια, ἀπὸ φόβον φυλακίσεως ἢ θανάτου.

Αὐτὰ συνέβαινον, ἐνῶ ἡ πόλις εἶχεν ἀκόμη δημοκρατίαν. Ὅταν δὲ ἔγινεν ἡ ὀλιγαρχία, οἱ τριάκοντα μὲ ἐκάλεσαν εἰς τὴν Θόλον ἐμένα και τέσσαρας ἄλλους και μὲ διέταξαν νὰ φέρω ἀπὸ τὴν Σαλαμίνα τὸν Λέοντα τὸν Σαλαμίνιον, διὰ νὰ φονευθῇ, ὅπως ὡς γνωστὸν και πολλοὺς ἄλλους διέτασσαν πολλακίς ἐκεῖνοι, ἐπειδὴ ἤθελον νὰ κάμουν συνενόχους ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρους πολίτας. Τότε ὅμως ἐγὼ ὄχι μὲ λόγους, ἀλλὰ μὲ ἔργα ἔδειξα πάλιν, ὅτι τὸν θάνατον τὸν λογαριάζω, ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἐκφρασθῶ κάπως χωριάτικα, σὰν ἓνα τίποτε, ὅλη μου δὲ ἡ φροντίς στρέφεται πρὸς τὸ νὰ μὴ πράξω κάτι ἄδικον και ἀνόσιον. Ἐμένα δηλαδή ἡ ἐξουσία ἐκείνη, ποῦ ἦτο τόσον ἰσχυρά, δὲν μὲ ἐπτόησε τόσον, ὥστε νὰ πράξω κάτι ἄδικον, ἀλλὰ μόλις ἐβγήκαμεν ἀπὸ τὴν Θόλον, οἱ μὲν τέσσαρες ἄλλοι ἐπῆγαν εἰς τὴν Σαλαμίνα και ἔφεραν τὸν Λέοντα, ἐγὼ δὲ ἐπῆγα ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν μου. Καὶ ἴσως διὰ τὸ γεγονός τοῦτο νὰ ἐφονευόμην, ἐὰν ἡ ἐξουσία ἐκείνη δὲν κατελύετο γρήγορα. Αὐτὰ βεβαίως δύνανται νὰ τὰ βεβαιώσουν πολλοὶ μάρτυρες.

XXI. Ἐχετε λοιπὸν τὴν γνώμην, ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ζήσω τόσα ἔτη, ἂν ἀνემειγνυόμην εἰς τὰ δημόσια και ὑπεστήριζον τὰ δίκαια ὡς ἐντιμὸς πολίτης και ἐθεώρουν καθήκόν μου νὰ ἔχω τὸ δίκαιον ὡς σπουδαιοτάτην φροντίδα ; Κάθε ἄλλο, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὔτε ἐγὼ οὔτε

οίσοσδήποτε άλλος άνθρωπος. 'Αλλ' ἐγὼ καθ' ὅλον τὸν βίον μου, καὶ τὸν δημόσιον, ἂν κάποτε ἀνεμίχθην, καὶ τὸν ἰδιωτικόν, θὰ ἰδῆτε ὅτι εἶχον πάντοτε αὐτὸν τὸν χαρακτήρα, δηλαδή νὰ μὴ ἐπιτρέπω ποτὲ τίποτε ἀντίθετον τοῦ δικαίου, εἰς οὐδένα, οὔτε εἰς οἰονδήποτε ἐξ αὐτῶν, τοὺς ὁποίους οἱ διαβάλλοντες ἐμὲ λέγουν μαθητάς μου. 'Εγὼ μέχρι σήμερον δὲν ὑπῆρξα διδάσκαλος οὐδενός, ἀλλὰ ἂν κανεὶς ἤθελε νὰ μὲ ἀκούη ὁμιλοῦντα καὶ ἐκτελοῦντα τὸ καθήκον μου, ἢ νεώτερος ἢ πρεσβύτερος, κανένα ποτὲ δὲν ἠμπόδισα. Οὔτε συζητῶ, ὅταν λαμβάνω χρήματα, ἀρνούμαι δὲ, ὅταν δὲν λαμβάνω, ἀλλὰ παρέχω τὸ ἴδιον δικαίωμα καὶ εἰς πλούσιον καὶ εἰς πτωχὸν νὰ μὲ ἐρωτᾷ καὶ ὅποιος θέλει νὰ ἀποκρίνεται εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου καὶ νὰ ἀκούη κατόπιν τὰς γνώμας μου. Δι' ὅλους αὐτοὺς δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ἔχω καμμίαν εὐθύνην, ἂν κανεὶς γίνεται χρηστὸς ἢ ὄχι, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπεσχέθην ποτὲ εἰς οὐδένα οἰανδήποτε διδασκαλίαν οὔτε ἐδίδαξα. Ἄν δὲ κανεὶς ἰσχυρίζεται, ὅτι ἤκουσεν ἢ ἔμαθε ἀπὸ ἐμὲ ἰδιαιτέρως κάτι πού δὲν τὸ ἤκουσαν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, νὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι δὲν λέγει ἀλήθειαν.

XXII. 'Αλλά, διατὶ ἀκριβῶς μερικοὶ εὐχαριστοῦνται νὰ μένουν πολὺν χρόνον μαζί μου ; Τὸ ἔχετε ἀκούσει, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, διότι ἐγὼ σᾶς εἶπα ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Εὐχαριστοῦνται, διότι ἀκούουν νὰ ἐλέγχωνται οἱ νομίζοντες ὅτι εἶναι σοφοί, ἐνῶ δὲν εἶναι. Τοῦτο πράγματι δὲν εἶναι δυσάρεστον. 'Εγὼ ὅμως ἀσχολοῦμαι εἰς τὸν ἐλεγχὸν τοῦτον, διότι, καθὼς εἶπα, μὲ διέταξεν ὁ θεὸς καὶ μὲ χρησὸν τοῦ μαντείου καὶ μὲ ὄνειρα καὶ μὲ κάθε τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον κάποτε κάποια θεῖα θέλησις διέταξεν ἄνθρωπον νὰ κἀνῃ κάτι. 'Ο ἰσχυρισμὸς μου, ὧ Ἀθηναῖοι, καὶ ἀληθινὸς εἶναι καὶ εὐκόλως ἀποδεικνύεται. Διότι, ἂν ἐγὼ πραγματικὰ ἄλλοις μὲν ἐκ τῶν νέων διαφθέρω, ἄλλους δὲ ἔχω διαφθέρει, ἔπρεπε βέβαια μερικοὶ ἀπὸ αὐτούς, ὅταν ἐμεγάλωσαν, ἂν ἀντελήφθησαν ὅτι ἐγὼ κατὰ τὴν νεότητά των τοὺς συνεβούλευσα κάτι κακόν, νὰ παρουσιασθῶν τώρα, νὰ μὲ κατηγορήσουν καὶ νὰ ζητήσουν τὴν τιμωρίαν μου. Ἄν πάλιν δὲν ἤθελον οἱ ἴδιοι, ἔπρεπε κάποιοι ἀπὸ τοὺς οἰκείους των, πατέρες ἢ ἀδελφοὶ ἢ ἄλλοι συγγενεῖς, ἂν εἶχον πάθει κάποιο κακὸν ἀπὸ ἐμένα οἱ ἴδιοί των, νὰ τὸ ἐνθυμηθῶν τώρα καὶ νὰ ζητοῦν τὴν τιμωρίαν μου. 'Οπωσδήποτε εἶναι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν παρόντες, τοὺς ὁποίους βλέπω. Πρῶτον μὲν ὁ Κρίτων, συνομήλικος καὶ συνδημότης μου, πατὴρ αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ Κριτοβούλου, ἔπειτα ὁ Λυσα-

νίας, ὁ Σφήττιος, πατήρ αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ Αἰσχίνου, κατόπιν ὁ Ἄντιφῶν ὁ Κηφισιεὺς πατήρ τοῦ Ἐπιγένους, ἀκόμη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄλλοι, τῶν ὁποίων οἱ ἀδελφοὶ ἐσύχναζον πλησίον μου κατὰ τὰς συζητήσεις, ὁ Νικόστρατος ὁ Θεοζοτίδου, ἀδελφὸς τοῦ Θεοδότου — ἀφοῦ δὲ ὁ Θεόδοτος ἔχει ἀποθάνει, δὲν ἤμπορεῖ νὰ τὸν ἐμποδίση μὲ παρακλήσεις — ὁ Πάραλος ὁ υἱὸς τοῦ Δημοδόκου, τοῦ ὁποίου ἀδελφὸς ἦτο ὁ Θεάγης. Ἐδῶ εἶναι καὶ ὁ Ἀδείμαντος ποῦ εἶναι ἀδελφὸς του αὐτὸς ἐδῶ ὁ Πλάτων καὶ ὁ Αἰαντόδωρος, ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ Ἀπολλοδώρου. Ὅλοι αὐτοὶ εἶναι παρόντες, ἀλλὰ δύναιμι νὰ σᾶς ὀνομάσω καὶ πολλοὺς ἄλλους, ἐκ τῶν ὁποίων ἔπρεπεν ὁ Μέλητος νὰ ἀναφέρῃ κάποιον εἰς τὸν λόγον του ὡς μάρτυρα. Ἄν μάλιστα τὸ ἐλησμονήσῃ τότε, ἐπιτρέψατε νὰ εἴπῃ τώρα, ὅτι σχετικὸν ἔχει· ἐγὼ παραχωρῶ μέρος ἀπὸ τὴν ὥραν μου. Ἄλλὰ θὰ συμβῆ τὸ ἐντελῶς ἀντίθετον τούτου, ὦ ἄνδρες. Θὰ ἰδῆτε δηλαδὴ ὅτι ὅλοι εἶναι πρόθυμοι νὰ ὑπερασπίσῃν ἐμὲ τὸν διαφθείροντα, τὸν βλάπτοντα τοὺς οἰκείους αὐτοῦ, καθὼς λέγει ὁ Μέλητος καὶ ὁ Ἄνυτος. Καὶ ἴσως οἱ ἴδιοι οἱ διεφθαρμένοι θὰ εἶχαν κάποιον λόγον νὰ μὲ ὑπερασπίσῃν, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ποῦ δὲν διεφθάρησαν, οἱ συγγενεῖς τούτων ποῦ εἶναι τώρα ἡλικιωμένοι, ποῖον ἄλλον λόγον ἔχουν νὰ μὲ ὑπερασπίζουσι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ δίκαιον, διότι γνωρίζουσι ὅτι ὁ μὲν Μέλητος ψεύδεται ἐγὼ δὲ λέγω τὴν ἀλήθειαν ;

Ε'

Ἐπίλογος τῆς ἀπολογίας.

Δικαιολογία τοῦ Σωκράτους διὰ τὴν στάσιν του ἐν τῷ δικαστηρίῳ.

XXIII. Ἄρκετὰ πλέον, ὦ ἄνδρες. Ἐκεῖνα ποῦ εἶχον νὰ εἴπω πρὸς ἀπολογίαν μου σχεδὸν αὐτὰ εἶναι, ἴσως δὲ καὶ μερικὰ ἄλλα παρόμοια. Τώρα ὅμως εἶναι δυνατὴν κάποιος ἀπὸ σᾶς νὰ ἀγανακτήσῃ ἐνθυμούμενος τὴν ἰδικὴν του περίπτωσιν. Ὅταν δηλαδὴ αὐτὸς κάποτε ἐδικάζετο δι' ὑπόθεσιν ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνον ἀπὸ αὐτὴν ἐδῶ, παρεκάλεσε τοὺς δικαστὰς καὶ τοὺς ἰκέτευσεν μὲ πολλὰ δάκρυα καὶ ἔφερον ἐδῶ τὰ παιδιὰ του, διὰ νὰ τὸν λυπηθοῦν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον, καὶ ἄλλους οἰκείους του καὶ πολλοὺς φίλους του, ἐνῶ ἐγὼ δὲν κάμνω τίποτε ἀπὸ αὐτὰ, ἀφοῦ μάλιστα διατρέχω, καθὼς φαίνεται, τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Ἴσως λοιπὸν κανεὶς, ἂν τοῦ ἔλθουν εἰς τὸν νοῦν αὐτὰ, διατεθῆ ἑναντίον μου κάπως δυσμενῶς καὶ ὠργισμένως ψηφίσῃ περὶ ἐμοῦ ὑπὸ

τὴν ἐπίδρασιν τῆς ὀργῆς. Ἐὰν τυχὸν κάποιος ἀπὸ σᾶς εὐρίσκειται εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν — ἐγὼ βέβαια δὲν θεωρῶ κανένα σας ἄξιον διὰ παρόμοιον πάθημα — ἀλλ' ἂν τέλος πάντων ὑπάρχη, νομίζω ὅτι θὰ ἦτο κατάλληλος ἀπάντησις δι' αὐτὸν ἢ ἐξῆς. «Ἐχω καὶ ἐγὼ, φίλτατε, κάποιους οἰκείους. Διότι βέβαια καὶ ἐγὼ δὲν ἐγεννήθην, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Ὅμηρου, ἀπὸ δρυῶν ἢ ἀπὸ πέτρων. Ἐγεννήθην ἀπὸ ἀνθρώπους, ὥστε καὶ συγγενεῖς ἔχω καὶ υἱούς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τρεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἓνας εἶναι μεираκίον οἱ δὲ ἄλλοι δύο παιδιὰ. Ὅμως δὲν θὰ παρουσιάσω κανένα ἐδῶ, διὰ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ με ἀθωώσετε. Διὰ τοῖτον δὲν θὰ κάμω τίποτε ἀπὸ αὐτά; Ὅχι ἀπὸ ἀλαζονείαν, ὧ Ἀθηναῖοι, οὔτε ἀπὸ περιφρόνησιν πρὸς ὑμᾶς. Ἄν ἐγὼ ἀντιμετωπίζω τὸν θάνατον μὲ θάρρος ἢ ὄχι, εἶναι ἄλλο ζήτημα, πάντως ὅμως νομίζω ὅτι διὰ τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν ἰδικὴν μου καὶ τὴν ἰδικὴν σας καὶ ὀλοκλήρου τῆς πόλεως δὲν εἶναι τιμητικὸν νὰ κάμω κάτι ἀπὸ αὐτά, μάλιστα τώρα πού εὐρίσκομαι εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν καὶ ἔχω ἀποκτήσει αὐτὸ τὸ ὄνομα, εἴτε εἶναι ἀλήθεια εἴτε ὄχι. Ὅπωςδὴποτε ἔχει ἐπικρατήσει ἡ γνώμη, ὅτι ὁ Σωκράτης διαφέρει κατὰ τι ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἀνθρώπους. Ἄν λοιπὸν οἱ θεωρούμενοι ἐξ ὑμῶν ὅτι διαφέρουν εἴτε κατὰ τὴν σοφίαν, εἴτε κατὰ τὴν ἀνδρείαν, εἴτε κατὰ οἰανδὴποτε ἄλλην ἀρετὴν, φέρονται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, θὰ εἶναι ἐντροπή. Ἐγὼ βέβαια ἔχω ἰδεῖ πολλὰς φορὰς μερικοὺς, οἱ ὁποῖοι θεωροῦνται ὅτι ἔχουν κάποια ἀξίαν, ὅταν δικάζονται νὰ κάνουν παράδοξα πράγματα, διότι νομίζουν ὅτι θὰ πάθουν κάτι φοβερόν, ἂν καταδικασθοῦν εἰς θάνατον ὡσὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ μείνουν ἀθάνατοι, ἂν δὲν τοὺς φονεύσετε σεῖς. Αὐτοὶ κατὰ τὴν γνώμην μου προσάπτουν εἰς τὴν πόλιν ἐντροπήν, ὥστε νὰ σχηματίσῃ τὴν γνώμην κάποιος ξένος, ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας ὅσοι διακρίνονται διὰ τὴν ἀρετὴν των, τοὺς ὁποίους οἱ συμπολιταὶ των προκρίνουν διὰ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἀξιώματα, δὲν ἔχουν καμμίαν διαφορὰν ἀπὸ τὰς γυναῖκας. Αὐτὰ λοιπὸν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὔτε ἡμεῖς πρέπει νὰ τὰ πράττωμεν, οἱ θεωρούμενοι πὼς ἔχομεν κάποια ἀξίαν, ἔστω καὶ μικράν, οὔτε σεῖς νὰ τὰ ἐπιτρέπετε, ἂν τὰ πράττωμεν, ἀλλὰ νὰ φανερώνατε μὲ τὴν στάσιν σας, ὅτι πολὺ αὐστηρότερον θὰ κρίνετε ὅποιον εἰσάγει εἰς τὸ δικαστήριον αὐτὰς θεατρικὰς σκηνὰς καὶ κάμνει καταγέλαστον τὴν πόλιν, παρὰ ἐκεῖνον πού διατηρεῖ τὴν ἀταραξίαν του.

XXIV. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ζήτημα τῆς ἀξιοπρεπείας, ἔχω τὴν γνώ-

μην, ὦ ἄνδρες, ὅτι δὲν εἶναι οὔτε δίκαιον νὰ παρακαλῆ κανεὶς τὸν δικαστὴν καὶ νὰ ἀθωώνεται μὲ τὰς παρακλήσεις, ἀντὶ νὰ διαφωτίξῃ καὶ νὰ πείθῃ. Διότι ὁ δικαστὴς δὲν κάθεται εἰς τὴν ἔδραν του διὰ νὰ ἀπονέμῃ χαριστικῶς τὰ δίκαια, ἀλλὰ διὰ νὰ τὰ κρίνῃ, ἔχει δὲ ὀρισθῆ ὅτι δὲν θὰ κάμῃ χάριν εἰς ὅποιον τοῦ ἀρέσει, ἀλλὰ θὰ δικάσῃ σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους. Ἐπομένως δὲν εἶναι πρέπον οὔτε ἡμεῖς νὰ σᾶς συνηθίζωμεν νὰ ἐπισηκῆτε, οὔτε σεῖς νὰ ἀποκτᾶτε αὐτὴν τὴν συνήθειαν, διότι ἄλλως οὔτε ἡμεῖς θὰ εἴμεθα εὐσεβεῖς οὔτε σεῖς. Μὴν ἔχετε λοιπόν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀπὸ ἐμένα τὴν ἀξίωσιν νὰ πράξω ἐνώπιόν σας αὐτά, τὰ ὅποια δὲν τὰ θεωρῶ μήτε ἐντιμὰ μήτε δίκαια μήτε ὅσια, ἐφ' ὅσον μάλιστα, μὰ τὸν Δία, κατηγοροῦμαι ἀπὸ αὐτὸν ἐδῶ τὸν Μέλητον ἐπὶ ἀσεβείᾳ. Διότι προφανῶς, ἂν προσεπάθουν νὰ σᾶς πείσω μὲ αὐτὰ τὰ μέσα καὶ σᾶς ἐβίαζον μὲ παρακλήσεις νὰ παραβῆτε τὸν ὄρκον σας, θὰ ἦτο ὡς νὰ σᾶς διδάσκω νὰ μὴ πιστεύετε τοὺς θεοὺς καὶ ἡ ἀπολογία μου θὰ ἦτο κυριολεκτικῶς κατηγορία ἐναντίον μου, ὅτι δὲν πιστεύω θεοὺς. Ἀλλὰ κάθε ἄλλο παρὰ τοῦτο συμβαίνει. Διότι ἐγώ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πιστεύω εἰς τοὺς θεοὺς, ὅσον δὲν πιστεύει κανεὶς ἀπὸ τοὺς κατηγοροὺς μου, καὶ ἐπαφίεμαι εἰς τὴν κρίσιν τὴν ἰδικὴν σας καὶ τῶν θεῶν, διὰ νὰ ἀποφασίσετε περὶ ἐμοῦ, ὅπως θὰ εἶναι τὸ καλύτερον καὶ δι' ἐμὲ καὶ διὰ σᾶς.

Γ'

Πρότασις τοῦ Σωκράτους περὶ τῆς ποινῆς μετὰ τὴν παραδοχὴν τῆς ἐνοχῆς του.

XXV. Εἰς τὸ νὰ μὴ ἀγανακτῶ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, διὰ τὸ γεγονός τοῦτο, ὅτι δηλαδὴ μὲ ἐθεωρήσατε ἐνοχον, καὶ ἄλλα πολλὰ συντελοῦν καὶ τὸ ὅτι δὲν ἦτο δι' ἐμὲ ἀπροσδόκητον. Πολὺ περισσότερον παραξενεύομαι διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ τῶν ἐναντίον μου ψήφων. Διότι εἶχον τὴν γνώμην, ὅτι ἡ διαφορά δὲν θὰ ἦτο τόσον μικρά, ἀλλὰ πολὺ μεγάλη. Καὶ τώρα βλέπω, ὅτι τριάκοντα μόνον ψῆφοι ἂν ἐπιπτον ἀπὸ τὰς καταδικαστικὰς εἰς τὰς ἀθωωτικὰς, θὰ εἶχον ἀθωωθῆ. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Μέλητον, νομίζω ὅτι καὶ τώρα ἀπηλλάγην ἀπὸ τὴν κατηγορίαν του, καὶ ὄχι μόνον ἀπηλλάγην, ἀλλὰ καὶ ὅτι θὰ κατεδικάζετο εἰς πρόστιμον χιλίων δραχμῶν, ὡς μὴ λαβῶν μὲ τὸ μέρος του τὸ ἐν πέμπτον τοῦ συνόλου τῶν ψήφων, ἂν δὲν παρουσιάζοντο νὰ ὑποστηρίζουν τὴν ἐναντίον μου κατηγορίαν ὁ Ἄνυτος καὶ ὁ Λύκιον.

XXVI. Προτείνει λοιπόν ο άνθρωπος ως ποινήν δι' ἐμέ τὸν θάνατον. Ἐχει καλῶς. Ἐγὼ τώρα ποίαν ποινήν πρέπει νὰ ἀντιπροτείνω, διὰ νὰ εἶναι σύμφωνος μετὰ τὴν γνώμην σας ; Ἄλλην τινὰ ἢ αὐτὴν ποὺ μοῦ ἀξιζει ; Ποία λοιπὸν εἶναι αὐτή ; Τί μοῦ ἀξιζει νὰ πάθω ἢ νὰ πληρώσω, διότι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς μου δὲν ἐκάθησα εἰς τὴν ἡσυχίαν μου, ἀλλὰ πρῶτον μὲν παρημέλησα ἐκεῖνα διὰ νὰ ὅποια ἐνδιαφέρονται οἱ πολλοί, δηλαδὴ τὴν ἀπόκτησιν χρημάτων, τὰς ὑποθέσεις τοῦ οἴκου μου, τὰ στρατηγικὰ ἀξιώματα, τὰς πολιτικὰς ἀγορεύσεις, τὰς ἄλλας ἀρχάς, τὰς πολιτικὰς ομάδας καὶ τὰ κόμματα, ποὺ συγκροτοῦνται συνήθως εἰς τὴν πόλιν, ἐπειδὴ ἐνόμιζον ὅτι ἤμην κάπως ἀνώτερος ἀπὸ τὸ νὰ ζητήσω εἰς αὐτὰ τὴν σωτηρίαν μου, ἐφ' ὅσον μετὰ τὴν ἀσχολίαν μου εἰς αὐτὰ δὲν ἐπρόκειτο νὰ προσφέρω καμμίαν ὠφέλειαν οὔτε εἰς ὑμᾶς οὔτε εἰς τὸν ἑαυτόν μου. Δεύτερον δὲ ἐπροτίμησα τὴν γνωστὴν εἰς ὑμᾶς ἀσχολίαν, δηλαδὴ νὰ προσφέρω εἰς τὸν καθένα σας χωριστὰ τὴν μεγίστην, κατὰ τὴν γνώμην μου εὐεργεσίαν, προσπαθῶν νὰ πείσω κάθε ἕνα μῆτε διὰ τὰ ἰδιωτικὰ του συμφέροντα νὰ φροντίζῃ, πρὶν φροντίσῃ νὰ γίνῃ ὁ ἴδιος, ὅσον τὸ δυνατόν καλύτερος καὶ φρονιμώτερος, μῆτε διὰ τὰ ζητήματα τῆς πόλεως, πρὶν φροντίσῃ διὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἠθικοῦ ἐπιπέδου αὐτῆς, ὁμοίως δὲ νὰ ἀσχολῆται καὶ διὰ τὰ ἄλλα ζητήματα. Τί λοιπὸν ἀξιζῶ νὰ πάθω δι' αὐτὴν τὴν δρᾶσίν μου ; Ἀσφαλῶς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κάτι καλόν, ἐὰν πρέπει νὰ προτείνω ποινήν πραγματικὰ ἀνταξίαν. Καὶ μάλιστα κάτι καλὸν ποὺ νὰ ἀρμόζῃ εἰς ἐμέ. Τί ἀρμόζει λοιπὸν εἰς ἕνα πτωχὸν εὐεργέτην, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ εὐκαιρῇ, διὰ νὰ σᾶς προτρέπῃ εἰς τὴν ἀρετὴν ; Δὲν ὑπάρχει, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δι' ἕνα τέτοιον ἄνθρωπον τίποτε περισσότερον ἀρμόζον, ἀπὸ τὸ νὰ τρέφεται ὑπὸ τῆς πόλεως δωρεάν εἰς τὸ Πρυτανεῖον. Ἀρμόζει τοῦτο πολὺ περισσότερον εἰς αὐτόν, παρὰ εἰς ἐκεῖνον ποὺ ἐκέρδισεν Ὀλυμπιακὴν νίκην εἰς ἀγῶνα ἐνὸς ἵππου ἢ εἰς ἀγῶνα ἄρματος μετὰ δύο ἢ τέσσαρας ἵππους. Διότι ἐκεῖνος σᾶς κάμνει νὰ φαίνεσθε εὐδαίμονες, ἐγὼ δὲ νὰ εἴσθε πραγματικά. Καὶ ἐκεῖνος δὲν ἔχει καθόλου ἀνάγκην διατροφῆς δωρεάν, ἐγὼ δὲ ἔχω. Ἐὰν λοιπὸν πρέπει νὰ προτείνω ποινήν δικαίαν καὶ ἀνταξίαν, αὐτὴν προτείνω, δηλαδὴ τὴν δωρεάν διατροφήν εἰς τὸ Πρυτανεῖον.

XXVII. Ἴσως ὅμως μετὰ αὐτὰ ποὺ λέγω σᾶς φαίνομαι πάλιν ὅτι ὁμιλῶ κατὰ παρόμοιον τρόπον, ὅπως ὁμίλησα περὶ τοῦ οἴκου καὶ

τῶν παρακλήσεων, δηλαδή ἀλαζονευόμενος. Ἄλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές, ὦ Ἀθηναῖοι, μᾶλλον δὲ ἔχει ὡς ἐξῆς. Ἐγὼ ἔχω πεποίθησιν ὅτι δὲν ἀδικῶ κανέναν ἄνθρωπον μὲ τὴν θέλησίν μου, δὲν κατορθώνω ὅμως νὰ σᾶς πείσω, διότι ὁ χρόνος τῆς συνομιλίας μας εἶναι ὀλίγος. Ἐάν, κατὰ τὴν γνώμην μου, ὑπῆρχε καὶ εἰς ἡμᾶς, ὅπως εἰς ἄλλους ἀνθρώπους, νόμος νὰ μὴ διαρκοῦν μίαν ἡμέραν αἱ περὶ θανάτου δίκαι, ἀλλὰ πολλές, θὰ ἐπέθεσθε. Τώρα ὅμως δὲν εἶναι εὐκόλον ἐντὸς ὀλίγου χρόνου νὰ διαλύσω μεγάλας διαβολάς. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι δὲν ἀδικῶ κανένα, δὲν παραδέχομαι καθόλου νὰ ἀδικήσω τὸν ἑαυτὸν μου καὶ νὰ εἰπῶ ὁ ἴδιος ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου ὅτι εἶμαι ἄξιος κάποιου κακοῦ καὶ νὰ προτείνω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου τὴν ἀντιστοιχοῦσαν εἰς αὐτὸ ποινήν. Τί ἔχω νὰ φοβηθῶ ; Θὰ φοβηθῶ, μήπως πάθω τοῦτο, ποῦ προτείνει ὁ Μέλητος, τὸ ὅποῖον λέγω ὅτι δὲν γνωρίζω, ἂν εἶναι καλὸν ἢ κακόν, καὶ θὰ προτείνω ἀντ' αὐτοῦ κάτι ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶναι κακά, ἐκλέγων αὐτὸ ὡς τιμωρίαν μου ; Νὰ προτείνω φυλάκισιν ; Καὶ τί νὰ τὴν κάμω τὴν ζωὴν εἰς τὸ δεσμοπῆριον, ὅπου θὰ εἶμαι δοῦλος εἰς τοὺς ἐκάστοτε ἐκλεγομένους ἄρχοντας, δηλαδή τοὺς ἑνδεκα ; Ἡ μήπως νὰ προτείνω πρόστιμον καὶ νὰ φυλακισθῶ, μέχρις ὅτου πληρώσω ; Ἄλλὰ εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸ προηγούμενον, διότι δὲν ἔχω χρήματα, ἀπὸ τὰ ὅποια νὰ πληρώσω. Μήπως τέλος πάντων νὰ προτείνω ἐξορίαν ; Διότι ἴσως αὐτὴν τὴν ποινήν θὰ ἐδέχεσθε νὰ μοῦ τὴν ἐπιβάλετε. Θὰ πρέπη νὰ μὲ κατέχη μεγάλη φιλοζωΐα, ἂν εἶμαι τόσο ἀσυλλόγιστος, ὥστε νὰ μὴ δύναμαι νὰ σκεφθῶ ὅτι σεῖς ποῦ εἴσθε συμπολιταὶ μου δὲν ἠμπορέσατε νὰ ἀνεχθῆτε τὰς ἀσχολίας μου καὶ τοὺς λόγους ἀλλὰ τὰ ἐθεωρήσατε ἐνοχλητικὰ καὶ μισητά, ὥστε ζητεῖτε τώρα νὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ αὐτά. Θὰ εὐρεθοῦν τάχα ἄλλοι νὰ τὰ ἀνεχθοῦν χωρὶς στενοχωρίαν ; Κάθε ἄλλο, ὦ Ἀθηναῖοι. Ὡραία λοιπὸν θὰ εἶναι ἡ ζωὴ μου, ἂν φύγω ἀπὸ τὴν πατρίδα μου εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν καὶ περιέρχωμαι τὰς διαφόρους πόλεις συνεχῶς ἐκδιωκόμενος. Διότι εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὅπου καὶ ἂν ὑπάγω οἱ νέοι θὰ παρακολουθοῦν τὰς συζητήσεις μου, ὅπως ἐδῶ. Ἄν λοιπὸν ἐγὼ τοὺς ἀπομακρύνω, θὰ μὲ ἐκδιώξουν ἀπὸ τὴν πόλιν των αὐτοὶ πείθοντες τοὺς ἡλικιωμένους. Ἄν πάλιν δὲν τοὺς ἀπομακρύνω, θὰ μὲ ἐκδιώξουν οἱ πατέρες καὶ οἱ συγγενεῖς των, διὰ νὰ προφυλάξουν αὐτούς.

XXVIII. Ἴσως ὅμως θὰ μοῦ εἰπῆ κανεὶς: «θὰ σοῦ εἶναι ἀδύνα-

τον, ὦ Σωκράτη, ἀφοῦ φύγῃς ἀπὸ ἡμᾶς, νὰ ζήσης ἡσυχος, χωρὶς νὰ συζητῆς ;» Ἄκριβῶς αὐτὸ εἶναι τὸ σημεῖον, διὰ τὸ ὁποῖον εἶναι δυσκολώτατον νὰ πείσω μερικοὺς ἀπὸ σᾶς. Διότι ἂν εἰπῶ, ὅτι αὐτὸ ἰσχυροτάτῃ με τὸ νὰ ἀπειθῆσω εἰς τὸν θεόν, καὶ δι' αὐτὸ μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ζήσω ἡσυχος, δὲν θὰ με πιστεύσετε νομίζοντες ὅτι εἰρωνεύομαι. Ἄν πάλιν σᾶς εἰπῶ, ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ μέγιστον ἀγαθὸν διὰ τὸν ἄνθρωπον, νὰ συζητῆ καθημερινῶς διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ διὰ τὰ ἄλλα, διὰ τὰ ὁποῖα με ἀκούετε νὰ συζητῶ ἐξετάζων τὸν ἑαυτὸν μου καὶ τοὺς ἄλλους καὶ ὅτι βίος πού δὲν ὑποβάλλεται εἰς ἐξέτασιν εἶναι ἀπαράδεκτος διὰ τὸν ἄνθρωπον, αὐτὰ πολὺ ὀλιγώτερον θὰ τὰ πιστεύσετε. Καὶ ὅμως, ὦ ἄνδρες, αὐτὰ εἶναι ἔτσι, ὅπως σᾶς λέγω, ἀλλὰ δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ σᾶς πείσω. Ἐκτὸς τούτου δὲ ἐγὼ ἔχω συνηθίσει νὰ μὴ θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου ἄξιον νὰ πάθῃ κανένα κακόν. Πάντως ἐὰν εἶχον χρήματα, θὰ ἐπρότεινον ὡς ποινὴν ἓνα ποσὸν πού θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὸ πληρώσω, διότι δὲν θὰ μοῦ ἐγένετο καμμία βλάβη ἀπὸ αὐτό. Ὅμως δὲν ἔχω, ἐκτὸς ἐὰν θέλετε νὰ προτείνω, ὅσον θὰ ἦτο δυνατόν νὰ πληρώσω· καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἠδυνάμην νὰ πληρώσω μίαν μνᾶν. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ πρόσπιμον προτείνω. Αὐτὴν τὴν στιγμήν ὁ Πλάτων, αὐτὸς ἐδῶ, καὶ ὁ Κρίτων καὶ ὁ Κριτόβουλος καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος με προτρέπουν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νὰ προτείνω ὡς ποινὴν τὸ ποσὸν τῶν τριάκοντα μνῶν καὶ ὅτι αὐτοὶ εἶναι ἐγγυηταί. Προτείνω λοιπὸν τὸ ποσὸν αὐτό, διὰ τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς εἶναι ἐγγυηταὶ ἄνθρωποι ἀξιοῦσθαι.

Ζ'

Προσλαλιὰ τοῦ Σωκράτους πρὸς τοὺς δικαστὰς μετὰ τὴν καταδίκην του εἰς θάνατον.

XXIX. Διὰ κέρδος ὄχι πολλοῦ χρόνου, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, θὰ σᾶς κακολογοῦν καὶ θὰ σᾶς κατηγοροῦν ὅσοι θέλουν νὰ δυσφημοῦν τὴν πόλιν, ὅτι ἐφονεύσατε τὸν Σωκράτη, ἓνα ἄνθρωπον σοφόν, διότι ἀσφαλῶς θὰ εἰποῦν ὅτι εἰμαι σοφός ἂν καὶ δὲν εἰμαι, ἐκεῖνοι πού θέλουν νὰ σᾶς προσάψουν μομφήν. Αὐτὸς ὁ θάνατος θὰ σᾶς ἔκαμνε τὴν χάριν νὰ ἔλθῃ μόνος του, ἂν ἐπεριμένετε ὀλίγον χρόνον, διότι βλέπετε ὅτι ἡ ἡλικία μου ἔχει προχωρήσει εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς καὶ εὐρίσκεται πλέον κοντὰ εἰς τὸν θάνατον. Αὐτὰ βέβαια τὰ λέγω ὄχι πρὸς ὅλους ὑμᾶς, ἀλλὰ μόνον πρὸς ἐκείνους πού με κατεδίκασαν εἰς θάνατον. Λέγω δὲ καὶ

τά ἐξῆς πρὸς τοὺς ἰδίους. Ἴσως νομίζετε, ὦ ἄνδρες, ὅτι κατεδικάσθη ἀπὸ ἔλλειψιν λόγων, μὲ τοὺς ὁποίους θὰ σᾶς ἐπειθον, ἂν εἶχον τὴν γνώμην, ὅτι εἶναι πρέπον νὰ λέγω καὶ νὰ πράττω τὰ πάντα διὰ νὰ ἀποφύγω τὴν καταδίκην. Κάθε ἄλλο. Κατεδικάσθη βέβαια ἀπὸ κάποιαν ἔλλειψιν ὅχι ὅμως ἀπὸ ἔλλειψιν λόγων, ἀλλ' ἀπὸ ἔλλειψιν θρασυτήτος καὶ ἀναισχυντίας καὶ θελήσεως νὰ λέγω πρὸς ὑμᾶς ἐκεῖνα πού θὰ σᾶς ἦτο πολὺ εὐχάριστον ν' ἀκούετε, δηλαδή νὰ θρηνώ καὶ νὰ ὑδύρωμαι καὶ ἄλλα παρόμοια νὰ πράττω καὶ νὰ λέγω πολλὰ καὶ ἐντελῶς ἀντίθετα πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειάν μου κατὰ τὴν γνώμην μου, ὅπως ἀκριβῶς ἔχετε συνηθίσει ν' ἀκούετε ἀπὸ ἄλλους. Ἄλλ' οὔτε τότε διενόηθη, ὅτι ἔπρεπεν ἕνεκα τοῦ κινδύνου νὰ πράξω κάτι ἀνάρμοστον εἰς ἐλευθερον ἄνθρωπον, οὔτε τώρα μεταμελοῦμαι διὰ τὸν τρόπον τῆς ἀπολογίας μου, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον προτιμῶ νὰ ἀποθάνω ἀπολογηθεὶς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, παρὰ νὰ ζήσω ἀπολογοῦμενος κατ' ἐκεῖνον. Διότι οὔτε εἰς τὸ δικαστήριον, οὔτε εἰς τὸν πόλεμον, οὔτε ἐγὼ οὔτε κανεὶς ἄλλος, δὲν πρέπει νὰ σκέπτεται τὸ πῶς θὰ ἀποφύγη τὸν θάνατον πράττων ὀτιδήποτε. Καὶ πράγματι πολλάκις εἰς τὰς μάχας γίνεται φανερόν, ὅτι τὸν θάνατον ἡμπορεῖ βέβαια κανεὶς κάπως εὐκόλα νὰ τὸν ἀποφύγη, εἴτε ρίπτων τὰ ὄπλα του εἴτε ἰκετεύων ἐκείνους πού τὸν καταδιώκουν. Ὁμοίως καὶ εἰς τὰ ἄλλα εἶδη τῶν κινδύνων ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι διὰ νὰ ἀποφεύγη κανεὶς τὸν θάνατον, ἂν ἔχη τὴν θρασύτητα νὰ πράττη καὶ νὰ λέγη ὀτιδήποτε. Ἀλλὰ προσέξατε, ὦ ἄνδρες, μήπως τὸ δύσκολον δὲν εἶναι αὐτό, τὸ νὰ ἀποφεύγη κανεὶς τὸν θάνατον, ἀλλὰ κάτι ἄλλο πολὺ δυσκολώτερον, τὸ νὰ ἀποφύγη κανεὶς τὴν κακίαν. Διότι αὐτὴ τρέχει γρηγορώτερα ἀπὸ τὸν θάνατον. Καὶ ἔτσι τώρα ἐγὼ μὲν, ἐπειδὴ εἶμαι γέρον καὶ ἀργακίνητος συνελήφθη ἀπὸ τὸ δυσκίνητότερον, ἐνῶ οἱ κατήγοροί μου, ἐπειδὴ εἶναι ἐπιτήδειοι καὶ ταχεῖς, συνελήφθησαν ἀπὸ τὸ πλεόν ευκίνητον, δηλαδή ἀπὸ τὴν κακίαν. Καὶ ἐγὼ μὲν ἀπέρχομαι καταδικασθεὶς ὑφ' ὑμῶν εἰς θάνατον, αὐτοὶ ὅμως ἀπέρχονται καταδικασθέντες ὑπὸ τῆς ἀληθείας ὡς ἔνοχοι μοχθηρίας καὶ ἀδικίας. Καὶ εἴμεθα εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ποινὴν μας καὶ ἐγὼ καὶ αὐτοί. Αὐτὰ βεβαίως κάπως ἔτσι ἔπρεπε νὰ τελειώσουν καὶ νομίζω ὅτι καλῶς ἔχουν.

XXX. Τώρα ὅμως ἐπιθυμῶ νὰ εἰπῶ εἰς σᾶς πού μὲ κατεδικάσατε μίαν προφητείαν διὰ τὰ ἐπακόλουθα, διότι εὐρίσκομαι εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον τῆς ζωῆς, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι συνηθέστατα προφητεύουν,

ὅταν πρόκειται νὰ ἀποθάνουν. Σᾶς λέγω δηλαδή, ὦ ἄνδρες, οἱ ὅποιοι μὲ ἐφονεύσατε, ὅτι εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατόν μου θὰ σᾶς ἔλθῃ τιμωρία πολὺ βαρυτέρα, μὰ τὸν Δία, ἀπὸ τὸν θάνατον ποὺ μοῦ ἐπιβάλλατε. Σεῖς βέβαια τὸ ἐπράξατε νομίζοντας, ὅτι θὰ ἀπαλλαχθῆτε ἀπὸ τὸ νὰ ἐλέγχεσθε διὰ τὸν βίον σας, σᾶς λέγω ὅμως ὅτι θὰ συμβῆ ἔντελῶς τὸ ἀντίθετον. Θὰ εἶναι πολὺ περισσότεροι αὐτοὶ ποὺ θὰ σᾶς ἐλέγχουν, τοὺς ὁποίους ἐγὼ συνεκράτουν χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνετε. Αὐτοὶ δὲ ὡς νεώτεροι θὰ εἶναι πολὺ ἐνοχλητικώτεροι καὶ ἡ ἀγανάκτησίς σας θὰ εἶναι μεγαλύτερα. Διότι ἂν νομίζετε, ὅτι καταδικάζοντες ἀνθρώπους εἰς θάνατον θὰ σταματήσετε κάποιον νὰ σᾶς κατηγορῇ ὅτι ὁ βίος σας δὲν εἶναι καλός, δὲν σκέπτεσθε ὀρθῶς. Αὐτὴ ἡ ἀπαλλαγὴ δὲν εἶναι οὔτε πολὺ εὐκολος οὔτε ἔντιμος. Εὐκολωτάτῃ καὶ ἐντιμοτάτῃ εἶναι νὰ μὴ ἐμποδίζετε τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ νὰ καλλιεργῆτε τὸν ἑαυτόν σας διὰ νὰ γίνετε ἄριστοι.

Αὐτὰ εἶχον νὰ εἰπῶ πρὸς ὑμᾶς, ποὺ μὲ κατεδικάσατε καὶ σᾶς ἀφίνω.

XXXI. Πρὸς ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἔδωσαν δι' ἐμὲ ἀθωωτικὴν ψήφον θὰ συνεζήτουν εὐχαρίστως δι' αὐτὸ ποὺ συνέβη, ἐφ' ὅσον οἱ ἄρχοντες εἶναι ἀπησχολημένοι καὶ ἐγὼ δὲν ὀδηγοῦμαι ἀκόμη ἐκεῖ ὅπου πρέπει νὰ πάω καὶ νὰ ἀποθάνω. Σᾶς παρακαλῶ, ὦ ἄνδρες, μείνατε ἀκόμη ὀλίγην ὥραν, ἀφοῦ δὲν μᾶς ἐμποδίζει τίποτε νὰ ἀνταλλάξωμεν ὀλίγους λόγους, ἐν ὅσῳ ἔχομεν καιρόν. Διότι σὲ σᾶς, ποὺ εἴσθε φίλοι μου, θέλω νὰ ἐξηγήσω, τί νόημα ἔχει τέλος πάντων αὐτὸ ποὺ μοῦ συνέβη ἐδῶ. Εἰς ἐμένα, ὦ ἄνδρες δικασταί, σᾶς ὀνομάζω δὲ δικαστάς, διότι ἀξίζετε τὴν ὀνομασίαν, συνέβη κάτι πολὺ παράξενον. Ἡ συνηθισμένη μου μαντικὴ φωνή, δηλαδή τὸ δαιμόνιον, καθ' ὅλον τὸν παρελθόντα χρόνον ἦτο πολὺ συχνὴ καὶ μὲ ἀπέτρεπε καὶ εἰς ἀσημάντα ζητήματα, ὡσάκις ἐπρόκειτο νὰ πράξω κάτι ὄχι καλόν. Τώρα ὅμως μοῦ συνέβησαν αὐτὰ ποὺ βλέπετε καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι καὶ τὰ ὅποια θὰ τὰ ἐνόμιζε κανεὶς — νομίζονται δὲ πράγματι — ὡς τὰ μεγαλύτερα κακά. Ἐν τούτοις τὸ σημεῖον τοῦ θεοῦ δὲν μὲ ἀπέτρεψεν οὔτε ὅταν ἐξηρχόμην τὸ πρῶτ' ἐκ τῆς οἰκίας μου, οὔτε ὅταν ἠρχόμην ἐδῶ εἰς τὸ δικαστήριον, οὔτε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὀμιλίας μου, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ εἰπῶ κάτι. Μολοντί εἰς ἄλλας ὀμιλίας μου πολλάκις μὲ συνεκράτησεν, ἐνῶ ὀμίλουν. Τώρα δὲ εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν δὲν μοῦ ἔφερεν ἐμπόδιον οὔτε εἰς πρᾶξιν οὔτε

εις λόγον. Τί λοιπόν θεωρῶ ὡς αἰτίαν αὐτοῦ; Θά σᾶς τὸ εἶπῶ. Φαίνεται δηλαδὴ, ὅτι αὐτὸ πού μοῦ συνέβη εἶναι διὰ τὸ καλόν μου καὶ ἀεφαλῶς ὅσοι νομίζομεν ὅτι ὁ θάνατος εἶναι κάτι κακόν. δὲν ἔχομεν ὀρθὴν γνώμην. Διότι θά ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ μὴ μοῦ ἐναντιωθῆ τὸ συνηθισμένον σημεῖον, ἐὰν δὲν ἐπρόκειτο νὰ μοῦ συμβῆ κάτι καλόν.

XXXII. Τὸ ὅτι ὑπάρχουν πολλὰ ἐλπίδες νὰ εἶναι ὁ θάνατος κάτι καλόν, δυνάμεθα νὰ τὸ συμπεράνωμεν καὶ ἀπὸ τὸ ἐξῆς. Δηλαδὴ ὁ θάνατος εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ δύο : ἢ κάτι ὡσάν τελεία ἐκμηδένισις, ὥστε ὁ ἀποθανὼν νὰ μὴ αἰσθάνεται ἀπολύτως τίποτε ἢ κατὰ τὰ λεγόμενα εἶναι κάποια μεταβολὴ καὶ μετοίκησις τῆς ψυχῆς ἀπὸ ἐδῶ εἰς ἄλλον τόπον. Καὶ ἂν μὲν ὁ θάνατος εἶναι τελεία ἔλλειψις αἰσθήσεως, δηλαδὴ κάτι ὡσάν ὕπνος, κατὰ τὸν ὅποιον ὁ κοιμώμενος δὲν βλέπει κανένα ὄνειρον, θά εἶναι θαυμάσιον κέρδος. Διότι κατὰ τὴν ἰδικήν μου γνώμην, ἂν κανεὶς εὗρεθῆ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκλέξῃ μίαν νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκοιμήθη χωρὶς νὰ ἴδῃ κανένα ὄνειρον καὶ νὰ ἀντιπαραβάλλῃ αὐτὴν πρὸς τὰς ἄλλας ἡμέρας καὶ νύκτας τοῦ βίου του καὶ νὰ σκεφθῆ πόσας ἡμέρας καὶ νύκτας εἰς ὅλον τὸν βίον του ἔζησε καλύτερα καὶ πλέον εὐχάριστα ἀπὸ αὐτὴν τὴν νύκτα, νομίζω, ὅτι ὄχι μόνον ὁ οἰσοδῆποτε ἰδιώτης ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας βασιλεὺς θά τὰς εὕρῃ αὐτὰς (τὰς εὐχαρίστους) πολὺ ὀλιγαριθμούς ἐν συγκρίσει μὲ τὰς ἄλλας ἡμέρας καὶ νύκτας. Ἐπομένως ἂν ὁ θάνατος εἶναι κάτι παρόμοιον, ἐγὼ τὸν θεωρῶ κέρδος, ἐφ' ὅσον μάλιστα καὶ ἡ αἰωνιότης ὀλόκληρος δὲν φαίνεται νὰ διαρκῆ περισσότερο ἀπὸ μίαν νύκτα.

"Ἄν πάλιν ὁ θάνατος εἶναι κάτι ὡσάν ἀποδημία ἀπὸ ἐδῶ εἰς ἄλλον τόπον καὶ εἶναι ἀληθῆ τὰ λεγόμενα, ὅτι τάχα ἐκεῖ ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἀποθανόντες, τί μεγαλύτερον ἀγαθὸν ἀπὸ αὐτὸ ἡμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ, ὧ ἄνδρες δικασταί ; "Ἄν δηλαδὴ κανεὶς, ὅταν φθάσῃ εἰς τὸν "Ἄδην, ἀπηλλαγμένος πλέον ἀπὸ αὐτοὺς ἐδῶ πού λέγουσιν ὅτι εἶναι δικασταί, εὕρῃ ἐκεῖ τοὺς ἀληθινούς δικαστάς, οἱ ὅποιοι κατὰ τὰ λεγόμενα δικάζουσιν ἐκεῖ, τὸν Μίνων, τὸν Ραδάμανθυν, τὸν Αἰακόν, τὸν Τριπτόλεμον καὶ ὅσους ἄλλους ἡμιθέους ὑπῆρξαν δίκαιοι κατὰ τὸν βίον των, τάχα δὲν θά ἀξίξῃ τὸν κόπον ἢ ἀποδημία ; "Ἄλλὰ καὶ σεῖς πόσα δὲν θά ἐδίδετε, διὰ νὰ ἔχετε συναναστροφὴν μὲ τὸν Ὀρφέα, τὸν Μουσαῖον, τὸν Ἡσίοδον καὶ τὸν Ὀμηρον ; "Ἐγὼ βέβαια, ἂν αὐτὰ εἶναι ἀληθινά, εἶμαι πρόθυμος νὰ ὑποστῶ πολλοὺς θανάτους. Ἐπὶ πλέον δι' ἐμὲ τοῦλάχιστον

ἡ παραμονὴ ἐκεῖ θὰ ἦτο θαυμασιά, ὡσάνεις ἐτύχαινε νὰ συναντήσω τὸν Παλαμήδη, τὸν Τελαμώνιον Αἴαντα καὶ ὅποιον ἄλλον παλαιὸν ἔγινε θῦμα ἀδίκου κρίσεως, διότι θὰ ἔκαμνον σύγκρισιν τῶν ἰδικῶν μου παθημάτων πρὸς τὰ ἰδικὰ των καὶ τοῦτο δὲν θὰ μοῦ ἦτο καθόλου δυσάρεστον. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότατον πάντων εἶναι ὅτι ἐκεῖ θὰ περῶ τὸν καιρὸν μου ἐξετάζων καὶ ἀναζητῶν, ὅπως ἔκαμνον ἐδῶ, ποῖος ἐκ τῶν ἐκεῖ εἶναι σοφός, καὶ ποῖος νομίζει, ἀλλὰ δὲν εἶναι. Καὶ πόσα δὲν θὰ ἐδίδε κανεῖς, ὡ ἄνδρες δικασταί, διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸν ὀδηγήσαντα ἐναντίον τῆς Τροίας τὴν πολυάριθμον στρατιάν, ἢ τὸν Ὀδυσσεά, ἢ τὸν Σίσυφον ἢ μυρίους ἄλλους πού θὰ ἠδύνατο νὰ ὀνομάσῃ κανεῖς ἄνδρας καὶ γυναῖκας; Τὸ νὰ συναναστρέφεται κανεῖς μὲ αὐτοὺς ἐκεῖ καὶ νὰ συνομιλῇ καὶ νὰ τοὺς ἐξετάσῃ θὰ ἦτο ἀφάνταστος εὐδαιμονία. Βέβαια εἶναι γεγονός, ὅτι οἱ ἐκεῖ δὲν καταδικάζουν δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν εἰς θάνατον, διότι ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα, κατὰ τὰ ὅποια μᾶς ὑπερτεροῦν εἰς εὐδαιμονίαν οἱ ἐκεῖ, εἶναι πλέον καὶ ἀθάνατοι δι' ὅλον τὸν ὑπόλοιπον χρόνον, ἐὰν βέβαια τὰ λεγόμενα εἶναι ἀληθινά.

XXXIII. Ἀλλὰ καὶ σεῖς, ὡ ἄνδρες δικασταί, πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζετε μὲ αἰσιοδοξίαν τὸν θάνατον καὶ νὰ σκέπτεσθε ὡς ἀλήθειαν τοῦτο, ὅτι ὁ ἐνάρητος ἄνθρωπος δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πάθῃ τίποτε κακόν, οὔτε ἐν ὄσῳ ζῆ, οὔτε ὅταν ἀποθάνῃ, καὶ ὅτι οἱ θεοὶ φροντίζουν πάντοτε δι' αὐτόν. Ἔτσι τὴν ἰδική μου ὑπόθεσις δὲν ἔγινε κατὰ τύχην, ἀλλὰ μοῦ εἶναι φανερόν τοῦτο, ὅτι ἦτο πλέον καλύτερον δι' ἐμὲ νὰ ἀποθάνω καὶ νὰ ἀπαλλαχθῶ ἀπὸ τὰ βάσανα. Καὶ δι' αὐτὸ δὲν μὲ ἀπέτρεψε καθόλου τὸ θεῖον σημεῖον εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν. ὡς ἐκ τούτου δὲ καὶ ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι μεγάλην στενοχωρίαν δι' ἐκείνους πού με κατεδίκασαν καὶ διὰ τοὺς κατηγοροῦς. Μολοντί αὐτοὶ δὲν με κατηγορήσαν καὶ κατεδίκασαν μὲ αὐτὴν τὴν σκέψιν, ἀλλὰ νομίζοντες ὅτι με βλάπτουν. Ὡς πρὸς τοῦτο ἀξίζει νὰ τοὺς κατακρινῇ κανεῖς. Ἐν τούτοις ὅμως διατυπῶνω καὶ πρὸς αὐτοὺς μίαν μικρὰν παράκλησιν. Ὅταν ἐνηλικιωθῶν, ὡ ἄνδρες, οἱ υἱοὶ μου ἐκδικηθῆτε αὐτοὺς, ἀνταποδίδοντες εἰς αὐτοὺς τὴν στενοχωρίαν, τὴν ὅποιαν σᾶς ἐπροξένουν ἐγώ. Ἐὰν σᾶς φαίνεται ὅτι φροντίζουν διὰ χρήματα ἢ ὀτιδήποτε ἄλλο καὶ ὄχι διὰ τὴν ἀρετὴν, ἢ ἂν νομίζουν ὅτι ἔχουν κάποια ἀξίαν, χωρὶς νὰ ἔχουν, νὰ ἐπιπληττετε αὐτοὺς, ὅπως σᾶς ἐπέπληττον ἐγώ, διότι δὲν φροντίζουν δι' ἐκεῖνα πού πρέπει καὶ νομίζουν πῶς εἶναι κάτι, ἐνῶ δὲν ἀξίζουν τίποτε.

Ἄν τὰ πράττετε αὐτά, θὰ λαμβάνωμεν καὶ ἐγὼ καὶ οἱ υἱοὶ μου δικαίαν τιμωρίαν ἐκ μέρους σας.

Ἄλλὰ τώρα πλέον εἶναι ὥρα νὰ πηγαίνωμεν, ἐγὼ μὲν διὰ νὰ ἀποθάνω, σεῖς δὲ διὰ νὰ ζήσετε. Ποῖος πηγαίνει πρὸς τὸ καλύτερον, γνωρίζει μόνον ὁ θεός.

κεφ. I. Τὸ δικαστήριον εἰς τὸ ὁποῖον ἐδικάσθη ὁ Σωκράτης ἐκαλεῖτο Ἑλιαία καὶ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 500 Ἀθηναίους πολίτας ἐλεγχομένους διὰ κλήρου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δίκης, ὅπως σήμερον οἱ ἔνορκοι εἰς τὰ κακούργιοδικεῖα.

Κατήγορος τοῦ Σωκράτους ἦτο κυρίως ὁ ἄσημος ποιητὴς Μέλητος νέος καὶ ἄγνωστος εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν. Αὐτὸς κατέθεσεν εἰς τὸν ἀρμόδιον ἄρχοντα τὴν ἐναντίον τοῦ Σωκράτους καταγγελίαν (γραφὴν) καὶ ἀνέπτυξεν αὐτὴν ἐνώπιον τῶν δικαστῶν. Κατόπιν ὅμως ἀπὸ αὐτὸν ὠμίλησαν ὑποστηρίζοντες τὴν καταγγελίαν ὁ Ἄνυτος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἰσχυρὸς πολιτικὸς καὶ ὁ ρήτωρ Λύκων. Ὁ σπουδαιότερος ἐξ ὧν αὐτῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ὠφείλετο κυρίως ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου, ἦτο ὁ Ἄνυτος.

κεφ. II. Κωμωδιογράφοι διακωμωδήσαντες τὸν Σωκράτη, ἦσαν ἀρκετοί, ὅπως ὁ Κρατῖνος, ὁ Ἀμεινίας, ὁ Εὐπόλις καὶ ἄλλοι. Ὁ σπουδαιότερος ὅμως ἐξ αὐτῶν ἦτο ὁ Ἀριστοφάνης, τοῦ ὁποῖου τὴν κωμωδίαν «Νεφέλαι» ὑπαινίσσεται ἐδῶ ὁ Σωκράτης. Ἡ κωμωδία αὐτὴ εἶχε παρασταθῆ τῷ 423 π.Χ., δηλαδὴ 24 ἔτη πρὸ τῆς δίκης, ἀλλὰ οἱ παλαιότεροι ἐκ τῶν δικαστῶν ἐνεθυμοῦντο αὐτήν.

κεφ. IV. Ὁ Καλλίας ὁ Ἰππονίκου ἦτο γνωστότατος καὶ πλουσιώτατος Ἀθηναῖος. Εἰς τὴν οἰκίαν του εἶχον φιλοξενηθῆ ὅλοι οἱ ἐξ Ἀθηῶν διελθόντες φυσικοὶ φιλόσοφοι καὶ σοφισταί.

κεφ. V. Τὰ δημοκρατικὰ φρονήματα τοῦ Χαιρεφῶντος ἀναφέρονται καὶ τονίζονται μάλιστα, διὰ νὰ γίνῃ φανερόν ὅτι οἱ φίλοι τοῦ Σωκράτους δὲν ἐγίνοντο ἐχθροὶ τῆς δημοκρατίας. Ὁ χρησμὸς ὁ δοθείς εἰς τὸν Χαιρεφῶντα ἦτο κατὰ τὸν Διογένη τὸν Λαέρτιον «ἀνδρῶν ἀπάντων σοφώτατος Σωκράτης». Ἐπειδὴ ἐπιστεῦετο ὅτι οἱ χρησμοὶ τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν εἶχον ἀνάγκην βαθυτέρας ἐρεύνης διὰ τὴν ἐρμηνείαν των, διὰ τοῦτο ὁ Σωκράτης ἐπέδωκε εἰς τὰς ἀσχολίας, τὰς ὁποίας κατωτέρω ἐκθέτει.

κεφ. VIII. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς χειροτέχνους, τοὺς τεχνίτας ὅπως λέγομεν σήμερον, ἦσαν πλούσιοι καὶ εἶχον ἀποκτήσει πολιτικὴν ἐπιρροήν, ὅπως ὁ Κλέων, ὁ Ἄνυτος, ὁ Ὑπέρβολος καὶ ἄλλοι. Δι' αὐτοὺς λέγει ὁ Σωκράτης, ὅτι λόγῳ τῆς σοφίας των περὶ τὴν τεχνικὴν ἀσχολίαν των, ἐθεώρουν ἑαυτοὺς σοφοὺς καὶ διὰ τὰ σπουδαιότατα ζητήματα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν πόλιν ὀλόκληρον.

κεφ. IX. Ὁ Σωκράτης ἐπίστευεν ὅτι ὁ χρησμός τοῦ μαντείου ἦτο διαταγὴ τοῦ θεοῦ πρὸς αὐτὸν νὰ καταδείξῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀμάθειάν των καὶ νὰ τοὺς ὠθήσῃ τοιουτοτρόπως πρὸς τὴν ἔρευναν τῆς ἀληθείας καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀρετῆς.

κεφ. X. Ἀπὸ τὰ «Ἀπομνημονεύματα Σωκράτους» τοῦ Ξενοφῶντος γνωρίζομεν ὅτι ὁ Ἀλκιβιάδης, ὅτε ἦτο νεαρὸς ἀκόμη, ἔφερεν εἰς δύσκολον θέσιν μὲ τὰς ἐρωτήσεις του τὸν θεῖόν του Περικλέα τὸν περίφημον τότε πολιτικόν.

κεφ. XII. Ὁ Σωκράτης ἐλέγχων τὴν γνώμην τοῦ Μελήτου ἐφαρμόζει τὴν μέθοδον τῆς εἰς ἄτοπον ἀπαγωγῆς. Τὸ «ἄτοπον» εἶναι ὅτι οἱ πολλοὶ ὠφελοῦν καὶ μόνον ὁ εἰς βλάβη, ἐνῶ λόγῳ τῆς ἀμαθείας τῶν πολλῶν συμβαίνει εἰς τὴν πραγματικότητά τὸ ἀντίθετον.

κεφ. XIV. Ἀναξαγόρας ὁ Κλαζομένος ἦτο περίφημος φιλόσοφος ἐγκατασταθεὶς τῷ 462 π.Χ. εἰς τὰς Ἀθήνας. Θεωρεῖται ἐκ τῶν θεμελιωτῶν τῆς Φυσικῆς ἐπιστήμης. Κατηγορηθεὶς ἐπὶ ἀθεΐα ἔφυγεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καθ' ὑπόδειξιν τοῦ φίλου του Περικλέους ὀλίγον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Τὰ βιβλία του ὅμως ἐξηκολούθουν νὰ πωλοῦνται εἰς τὰς Ἀθήνας.

Τὰ ἀνίγματα τῶν Ἀθηναίων ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνδυασμὸς ἀντιφατικῶν ἐννοιῶν, ὅπως π.χ. «ῥνις καὶ οὐκ ῥνις» = νυκτερίς, «ξύλον καὶ οὐ ξύλον» = κάλαμος. Τοιουτοτρόπως κατὰ τὸν Σωκράτη εἶναι συνθεσιμένη καὶ ἡ ἐναντίον του κατηγορία, δηλαδὴ πιστεύει καὶ δὲν πιστεύει θεοὺς.

κεφ. XVI. Εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας εἶχον ὑποστῆ καταδίκας μέχρι τότε ὁ Μιλτιάδης, ὁ Ἀριστείδης, ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ἄλλοι.

κεφ. XVIII. Οἱ δικασταὶ φαίνεται ὅτι ἐθορύβουν διακόπτοντες τὸν

Σωκράτη, ὡς εὐρισκόμενον ἐκτὸς θέματος, διότι ὁ κατηγορούμενος ἔπρεπε νὰ ἀσχολῆται μόνον μὲ τὴν ἀναίρεσιν τῶν στοιχείων τῆς κατηγορίας.

κεφ. XX. Ἡ ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχία ἔγινε τῷ 406 π.Χ. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐνίκησαν, ἀλλὰ οἱ στρατηγοὶ λόγῳ τῆς ἐπικρατοῦσης τρικυμίας δὲν ἠδυνήθησαν νὰ συλλέξουν ἐκ τῆς θαλάσσης τὰ πτώματα τῶν φονευθέντων ἢ πνιγέντων πρὸς ταφὴν καὶ κατηγορηθέντες διὰ τοῦτο κατὰ τρόπον δημαγωγικὸν κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον.

Ἡ Θόλος ἦτο κυκλωτέρη οἰκοδόμημα, τοῦ ὁποῦοι σῶζονται τὰ θεμέλια, εἰς τὸ ὁποῖον διέμενον οἱ διοικοῦντες τὴν πόλιν ἄρχοντες.

Ἡ ἐξουσία τῶν τριάκοντα τυράννων διήρκεσεν ἐπὶ 8 μῆνας κατὰλυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θρασυβούλου (403 π.Χ.)

κεφ. XXII. Ὁ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους Αἰσχίνης δὲν πρέπει νὰ συγχέεται πρὸς τὸν μεταγενέστερον ὁμώνυμον ρήτορα. Ὁμοίως καὶ ὁ Ἀντιφῶν μὲ τὸν ὁμώνυμον ρήτορα τὸν φονευθέντα τῷ 411 π.Χ.

Ὁ Πλάτων καὶ ὁ ἀδελφὸς του Ἀδείμαντος ἦσαν παρόντες καὶ παρηκολούθουν τὴν δίκην τοῦ Σωκράτους.

Ἡ ὥρα τῆς ὁμιλίας ἐκάστου ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἦτο καθωρισμένη καὶ ἐκανονίζετο δι' ὑδραυλικῶ ὥρολογίου, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο κλεψύδρα.

κεφ. XXIII. Οἱ τρεῖς υἱοὶ τοῦ Σωκράτους ὠνομάζοντο Λαμπροκλῆς (περίπου 17ετῆς), Μενέξενος καὶ Σωφρονίσκος (καὶ οἱ δύο κάτω τῶν 10 ἐτῶν).

Τὴν συνήθειαν τῶν Ἀθηναίων νὰ καταφεύγουν εἰς θεατρικὰ τεχνάσματα διὰ νὰ κινήσουν τὸν οἶκτον τῶν δικαστῶν διακωμωδεῖ ὁ Ἀριστοφάνης εἰς τὰς κωμωδίας «Σφῆκες» καὶ «Ἀχαρνεῖς».

κεφ. XXV. Μὲ τὸ κεφάλαιον XIV ἐτελείωσεν ἡ ἀπολογία τοῦ Σωκράτους διὰ τὴν ἐναντίον του κατηγορίαν. Ἀμέσως ἔγινεν ἡ ψηφοφορία τῶν δικαστῶν διὰ τὴν ἐνοχὴν του καὶ ἐψήφισαν 220 δικασταὶ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ 280 ἐναντίον του. Τώρα ὁ Σωκράτης εἶχε δικαίωμα νὰ προτείνῃ ποινὴν ἐλαφροτέραν ἐκείνης τὴν ὁποίαν εἶχεν προτείνει ὁ κατήγορος. Ὁ Μέλητος εἰς τὴν καταγγελίαν του εἶχε προτείνει «τίμημα θάνατος». Ὁ Σωκράτης ἠδύνατο νὰ προτείνῃ διὰ τὸν ἑαυτὸν του ἐξορίαν ἢ χρηματικὴν ποινὴν.

κεφ. XXVI. Τὸ Πρυτανεῖον ἦτο δημόσιον οἴκημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσιτίζοντο δημοσίᾳ δαπάνῃ οἱ ἐπίσημοι ξένοι καὶ οἱ τιμήσαντες ἢ εὐεργετήσαντες τὴν πόλιν.

κεφ. XXIX. Μετὰ τὴν ὁμιλίαν τοῦ Σωκράτους περὶ τῆς ἀρμοζούσης εἰς αὐτὸν ποινῆς οἱ δικασταὶ ὀργισθέντες ἐδέχθησαν τὴν προταθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Μελήτου ποινὴν τοῦ θανάτου μὲ πλειοψηφίαν μεγαλυτέραν τῆς προηγουμένης. Ἡ δίκη πλέον ἔληξε. Μέχρις ὅτου ὅμως περατωθοῦν ὠρισμένοι διατυπώσεις καὶ παραδοθῆ ὁ Σωκράτης εἰς τοὺς δεσμοφύλακας, ἐμεσολάβησε μικρὸν τι χρονικὸν διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἀπηύθυνε τὴν ἐπακολουθοῦσαν προσλαλιὰν πρὸς τοὺς δικαστάς του.

κεφ. XXX. Οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον ὅτι ὁ εὐρισκόμενος πλησίον τοῦ θανάτου ἄνθρωπος δύναται νὰ προφητεύσῃ. Οὕτω εἰς τὴν Ἰλιάδα ὁ Πάτροκλος ἀποθνήσκων προφητεύει τὸν θάνατον τοῦ Ἑκτορος καὶ βραδύτερον ὁ Ἑκτωρ τοῦ Ἀχιλλέως.

κεφ. XXXIII. Ὁ Σωκράτης διατηρεῖ καὶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀδιατάρακτον τὴν ψυχραιμίαν του καὶ τὴν πεποίθησίν του, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀμείβεται μετὰ θάνατον διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῆς.

Ἡ Ὀλυμπία ἀταραξία του ἐνώπιον τοῦ θανάτου θαυμάζεται ἀκόμη περισσότερο εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν τελευταίων στιγμῶν τῆς ζωῆς του ἐν τῷ διαλόγῳ τοῦ Πλάτωνος «Φαίδων».

ΕΚΔΟΣΗ ΜΕ ΤΙΤΛΟ (ΤΙ) ΑΝΤΙΣΤΑ 78.000 -- ΣΥΜΒΑΣΗ 268/21-3-78
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΠΟΡΩΝ

0020556625

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ Η! 1976 (IV) ΑΝΤ/ΠΑ 76.000 — ΣΥΜΒΑΣΙΣ 2659/31-3-76.

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ : ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ & ΑΝΝΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

30
BA

